

Çağımızın Sosyal Mücadeleler Öğretisinin Yaratıcısı Parti Genel Başkanımız, Ulusal Önderimiz Başkan APO'ya!

1971 Ağrı doğumluyum. Parti içinde Leyla ve Serhıldan kod isimlerini kullandım. Geçmişte Kürt feodalitesi içinde belli bir yeri olan, ancak TC tarihi boyunca ne tam anlamda rejimle buluşan, ne de Kürt kimliğini korumaya dönük ciddi bir öncülük yaratan, giderek sistem içinde eriyen, maddi olduğu kadar, manevi olarak da zayıf düşen bir ailenin çocuğuyum. Ailem, belli bir bölge insanları içinde dini vasıfları nedeniyle ve şeyhlik kurumuna dayanarak moral merkez rolünü oynamışsa da, günümüzde toplumsal bir iddiaya sahip olmayan, vasatlaşan bir ailedir. Bu aile içinde yetişen altı çocuktan biriyim. Ailemde belli bir yurtseverliğin olması, medrese eğitiminin aile içindeki uzantıları, aile içinde büyük amcamın bana Leyla Qasım diye hitap edişi, '70'li yılların belleğimde sınırlı kalan, ancak derin izleri beni mücadeleyle, '90'lı yılların kitleselliğiyle buluşturdu.

Küçüklüğümünden bugüne kadar ailemin şahsında şahit olduğum Kürt gerçekliğinin tüm çatışmalarını, çelişkilerini yaşadım. Son olarak Kemalizm'in eğitim kurumlarında gördüğüm eğitim ile bu daha da boyutlandı. Özellikle de üniversitede emperyalist kültür ve onun kadına sunduğu seçeneklerin üzerimdeki etkileri sonucu, çocukluk hayallerime karşıt yaşam arayışının içine girdim. Kendimi doğru temellerde örgütlediğim, Önderlik kavrayış düzeyimi zamana ve mekana uyarlamadığım için kişiliğimdeki gerilikleri aşamadım. Aynı zamanda toplumda, mücadele saflarında köleliğe karşı büyük öfkeme, inadına rağmen, erkek egemen toplumun dayatmalarına karşı güçlü bir duruşu sergileyemedim. İsyan adına attığım her adımda bağımlılık duruşuna yol açtım. Bir anlamda bu toplumla bütünleşen ve onun üreticisi olan bir konuma geldim.

1988'de üniversitede mücadeleyle tanıştım. Bu on yıllık mücadele yürüyüşümde yukarıda özetlemeye çalıştığım kişilik duruşumun tüm ayrıntıları söz konusudur. Geriye dönüp baktığımda bir Kürt kızı olarak, özgürleşme yoluna giren her Kürt insanının ve kadınının, hatta her insanın yaşayabileceği bir çok beşeri zaafı, kişilik sorunlarını, siyasal ve örgütsel eksiklikleri yaşamış olduğumu görüyorum. Fakat asla yerinde saymadım. Başkan APO ve O'nun önderliğinde gelişen özgürlük öğretisi, beni hep ayakta tutan bir güç kaynağı oldu. Gelinek noktada kişiliğimde Kürt toplumunun ve yine Kürt egemen sınıflarının tüm çelişkilerinin bir kadın kişiliğinde ulaşabileceği son noktaya geldiğini ve bunun aynı zamanda aşma noktası olduğunu görüyorum. Mübalağasız, kişiliğimde yaşanan çatışma düzeyinde bin yılların bir çatışmasını hissediyorum, duyumsuyorum. Bu, aynı zamanda kendimi aştığım AN'ı ifade ediyor. Bunun tesadüf olmadığını biliyorum. Bu durum Başkan APO şahsında Kürt gerçekliği içinde verilen insanlaşma, sosyalleşme ve özgürleşme mücadelesini, "Savaşta Zafer, Yaşamda Özgürlük" aşamasına gelmesiyle yakından ilişkilidir. Mücadelenin geldiği düzey, bunun alanımızda yürütülen Partileşme çalışmalarında bulduğu ifade sonucu şu gerçeği daha iyi kavırıyorum: Nasıl ki gökyüzünde iki güneş yoksa ve olmayacaksa, bir insan için, özgürleşmek isteyen bir kadın için, iki yaşam seçeneği, iki moral merkez olamaz. Bu satırları yazdığım AN, kendimde düşünsel, moral ve yaşamsal açıdan Başkan APO'yu tek merkez haline getirdiğim, kendimdeki tüm iç engelleri aştığım AN'dır.

Bu dönemin bir emridir. Bu dönem, mücadelenin geldiği bu aşama, tükenmiş bir toplumun tüm öfkelerini, inadını, sabrını ve acısını kendinde biriktiren, büyük intikam savaşını, peygamberlerde dahi görülmemiş bir sabırla yürüten Başkan APO'nun emeklerinin bir ürünüdür.

Gelinek aşamada düşman, büyük insanlık yürüyüşümüzü durdurmak istemektedir. Türk Genel Kurmaylığı bir süredir mücadelemize "Marjinalleştirme" adı altında tasfiyeyi dayatmaktadır. Bu plan emperyalist merkezlerde hazırlanmış, bölge gericiliğini yanına almış ve Türk sömürgeciliği eliyle uygulanan, uygulanırken de iç ihanete dayanan bir plandır. Kürt işbirlikçiliğini ve onun mücadelemiz içindeki uzantılarını, kendisi için sosyal zemin kabul eden bu planın özü, insanlığın beşiği Mezopotamya'dan başlayan çağdaş insanlaşma yürüyüşünü Kürdistan'da, hatta Kürdistan içinde de dağlarda, tek tek şehirlerde, insan beyni ve yüreklerinde sınırlandırma, daraltma, içten içe çürüterek düşürme planıdır. Bu planın temel zemini köle Kürt gerçeği, onun sosyalite düzeyidir. Düşman, Kürtler'i çağın Lut kavmi haline getirmek, onları açlıkla, cinsellikle teslim alarak tüketmek istemektedir. Bunun için ülkeyi insansızlaştırmakta, gemilerle kendi merkezlerine taşıdığı sürgün Kürtler'den, kendi Kürt gettolarını oluşturmakta, bu gettolara topladığı Kürtler'in kişiliğinde özgür yaşam seçeneğini boğmak istemektedir. Köylerini yaktığı insanlarımızı metropol varoşlarında çöplüklerden ekmek toplar hale getirerek, açlıkla terbiye etmek istemekte, buralarda biriken gençleri yaşam sınırlarında tüketmektedir.

Partimizin Zap'ta, Etruş'ta, Ninova'da yaşama geçirmeye çalıştığı özgür yaşam seçeneğini tecrit ederek, imha ederek Kürtler'e tek tercih olarak düşkün bir yaşamı sunmaktadır. Emperyalist istihbarat birimlerinde üretilen bin bir planla özgürlüğün teminatı olan gerilla, kitleden kopartılmak ... öncülüğü düşürmek için her türlü politika ve imkan devreye sokulmakta, gerillayı karşıtına dönüştürerek, özgürlüğü değil düşkünlüğü ... getirme hesapları güdülmektedir. Ulusal

iktidarlaşmanın yolu işbirlikçi Kürt güçleri olan başta KDP ve onun uzantılarıyla kapatılarak, kendi denetimlerinde bir Kürt bölgesi yaratılarak, bölge halklarının kurtuluş umudu olan çağdaş MED hareketi boğulmak istenmektedir. Güney Kürdistan'da başlayan iktidarlaşma hamlemiz ile, Anadolu dağlarında başlatılan kardeşleşme, halklarla, kültürlerle buluşma, devrim ateşini yaygınlaştırma hamlemiz kirli politikalarla boğulmaya çalışılmaktadır.

Düşmanın bu politikasının zindan ayağı, rehabilitasyondur. Zindanda "Marjinalleştirme", Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in ve Dörtler'in yaktığı yaşam ateşini söndürmek, tek tek bireylerin beyninde ve yüreğinde duvarlar örerek dağların doruklarında yanan mücadele ateşiyle buluşmasını engellemek, Partimizin çözümleme silahını, düşmanın ideolojik, kültürel kuşatmasını tersine çevirmek, atomlarına dek çözerek düşkünleştirmektir. Zindanlarda birikmiş olan on binleri, kendi kendini içten içe tüketen bir yapı haline getirerek, tüm moral değerlerimizden kopartma ve kendi işbirlikçi seçeneklerini sosyal dayanağı haline getirmektir.

"Marjinalleştirme" politikasının her alandaki değişmez silahı, geleneksel kadın ve erkek egemen kişilik yapılarıdır. Bu silah kaba cins eğilimlerinden, egemen örgüt ve politika anlayışlarına dek her açıdan kullanılan bir malzemedir. Sömürgecilik bitip tükenmek üzereyken, tek dayanağı yarattığı insan tipi kalmıştır. Başkan APO öncülüğünde yürütülen mücadelemiz, şehitler ordumuz, bu politikayı erkenden fark etmiş, çözümlenmesini gerçekleştirmiş ve yurtsever halkımıza mal etmiştir. MED TV ekranlarında yayınlanan Parti içi tartışmalar, bu süreci halkımıza kavratmıştır. Bu açıklık politikası güncel olarak düşmanı püskürttüğü kadar, gelecek toplumun inşası açısından da önemli bir dinamik olarak gündeme gelmiştir. Parti Önderliği'nin anlık çabalarıyla bu süreç tersine çevrilmiştir. Gerillanın Güney'de ve Anadolu dağlarındaki hamleleri kadar emperyalizmin merkezlerinde yürütülen devrimci diplomasi, Erzurum odaklı zindan direnişleri ve son olarak 8 Mart ve 21 Mart kitlesel kutlamaları bunun ispatıdır.

Mevcut durumda düşman politikalarında sonuca ulaşmak için son bir hamle hazırlığındadır. Türk Genel Kurmaylığı'nın son hareketliliği bunu ifade ediyor. Açık ki yine kirli politikalarının merkezinde Başkan APO'yu etkisiz kılma, sınırlandırma, O'nun politik çizgisini O'na rağmen işlevsiz kılma vardır. Bu politikalarındaki ısrarlarının nedeni, yine Parti içinde bir türlü özgür yaşam seçeneğine, doğru bir merkezleşme ve kurumlaşmaya gelmeyen erkek ve kadın kişiliklerine duyulan güven vardır.

Ancak Kürt kadını Başkan APO'nun emrini almıştır. Kendini düşmana, onun kirli emellerine alet etmeyeceğini göstermiştir. Başkan APO'nun 8 Mart'ta tüm kadınlara seslendiği konuşmasında ifade ettiği "kadın eksenli bir kurtuluş ideolojisi"nin geliştirilmesi gerektiği, böylesi bir öğretinin savaş sorunlarından kalıcı bir barışa özgür insana kadar bir çok soruna çözüm olacağı temelindeki açıklamalarını Kürt kadını kavramıştır. 8 Mart'la başlayıp 21 Mart'ta doruğa çıkan eylemli yürüyüşünde bunu ispatlamıştır.

Başkanım!

Bu temelde beynimi, yüreğimi ve bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehitlerimizin iyi bir öğrencisi olabilmek için Zekiye gibi yanmak, Rahşan gibi Newrozlaşmak istiyorum. Diğer Newrozlaşan Berivan, Ronahi, Mirza Mehmet ve Eser yoldaşların izinde kararlıca yürümek istiyorum. Kadının yaşam gücünün, zafer gücünün olduğunu, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancımı soylu bir eylemle taçlandırmak isteğimin nedeni; soyluluğu bilinen tüm tanımlarından arındırarak, kendisi basit düşleri büyük insanın erdemi olduğunu haykırmak isteyişimdir.

Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üstünde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Gördüm ki bu kendini aşan insan eylemidir. Bu kararı verdikten sonra tekrar tekrar büyük bir iç savaşı yaşadım. Kendimde bütün beşeri zaafın ayartıcı gücünü son bir kez gördüm ve yendim. Özgür yaşam, özgür kadın tutkum bana bunu emrediyor. Başkan APO'ya bağlılık andımın, bu tutkunun ateşinde kül olmak ve bu küllerden yeniden kendini yaratmak olduğunu şimdi daha iyi kavıyorum.

Kendimde yaşamı yaratmak kararında en önemli güç kaynaklarımdan biri de kadının Partileşme silahı olan YAJK'tı. YAJK, hem Başkan APO'nun kadınla yoldaş olunabileceğine inancın eseridir, hem de inanıyorum ki Başkan APO öğretisinin kurumlaşmasının, yayılmasının ve derinleşmesinin önemli silahlarından biri olacaktır. Bu yüzden YAJK'ı daha da büyütmek her Kürt kadınının, hatta bölge halklarının kadınlarının asli görevidir.

Başkanım

Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılığım, O'nun görkemli eylemine sadece özüyle değil, biçim itibariyle de cevap olmak isterdim. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil. Bu Newroz'da ayağa kalkan binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak, bu vasiyetin takipçisi olmakla mümkündür. Özgürlük tutkum çok büyük. Bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan APO'ya adıyorum. Kadınlar, küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı başaran bunun kıvılcımı olan her kadın, özgür Kürdistan'ın dokuyucusu olacaktır. Ancak bu bile Başkan APO'ya cevap olmaya yetmez. Cevap olabilmek için karartılan her yüreğin ateşte arınması gerekir. Ben ancak kendi yüreğimi verebilecek güçteyim.

Kendimi Newrozlaştırırken, beynimi ve yüreğimi, bedenimin her hücrelerini bu öğretinin yoluna adadığımı bir kez daha belirtiyor, bağlılık andımı yineliyorum.

Yaşasın Başkan APO ve O'nun Özgürlük Öğretisi!

Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
Yaşasın Özgür Ülke, Özgür İnsan!
Kahrolsun Her Türden Egemenlik ve İşbirlikçiler!

Devrimci Selam ve Saygılarımla

Sema Yüce

21 Mart 1998

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKINA

Kürdistan tarihini öğrenmek, bu tarihten doğru dersler çıkarmak, bu temelde PKK gerçeğini kavramak, her Kürt bireyinin görevidir. Tarihimize baktığımızda zayıf, parçalı ve örgütsüz olanın direniş bağımsız bir yaşam; güçlü örgütlü olanın ise ihanet olduğunu görüyoruz. Bunun nedeni; Kürtler'in kendi içlerinde birlik olmayışları, hep dışarıdan beklmeleridir. Bu kara tarihi bir tek parçalamayı, tersine çevirmeyi başaran PKK ve onun yaratıcısı Başkan APO'dur.

Bugün halk olarak bir kez daha çok kritik bir aşamadan geçiyoruz. Düşman, nasıl ki her Kürt isyanını kendi içinde parçalamış ve çıktığı alanla sınırlamışsa ve nasıl ki her Kürt önderinin en yakınında bir ihanet çıkışı yaratmışsa, bugün PKK öncülüğündeki direnişe de bunu dayatmaktadır. Başta KDP olmak üzere, işbirlikçi Kürtlüğü halkımıza bir seçenek olarak sunmakta, KDP eliyle PKK içinde işbirlikçi güç odakları yaratmak istemektedir. Başkan APO'nun yıllardır uğruna mücadele ettiği Kürdistan'ın ulusal birliğini boğmak için, engellemek için her türlü politikayı dayatmaktadır. Bunu yaparken biz Kürtler'i sürgünle, açlıkla ve daha bir çok yöntemle mücadeleden uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Buna karşılık Başkan APO, Barzani ihanetçiliği ve onun uzantılarının tüm engellemelerine rağmen, dünya gericiliğine karşı bizlerin umutlarının, özlülerinin ve özgürlük arayışlarımızın her açıdan öncülüğünü yapmaktadır.

Bugün her Kürt, içinde geçtiğimiz aşamanın bilincine varmalı ve kendini bu savaşa katmalıdır. Yoksulluk, sürgün, asla engel değildir. Yurtsever Kürdistan Halkı bu Newroz'da gerçekleştirdiği büyük ayağa kalkışla bunu ispatlamıştır. Bu ayağa kalkışı yaşayanlar, emeklerini büyütmeli ve yanı başında sessiz kalan herkesin sesini kendi seslerine katmalıdırlar. Her Kürt ailesi bir gerilla üssü haline gelmelidir.

Unutmamalıyız ki ulus olarak tarihte belki de tek şansımızı yaşıyoruz. Bu şansı iyi değerlendiremezsek, insanlığın serserileri olacağımızdan, oradan oraya herkesin elinde basit bir piyon olacağımızdan kimsenin kuşkusu olmasın. O halde insanlık ailesi içinde onurlu ve şerefli bir yer elde etmek için, yediden yetmiş Başkan APO'nun taşıdığı özgürlük meşalesinin altında toplanalım. Anadolu ve bölge halklarıyla özgürlük kardeşlik temelinde büyük buluşmak için savaşalım ve yurda dönüş seferberliğini kendimizde başlatalım. Buna mahkumuz, başarımızın sırrı budur.

SÖMÜRGEÇİ FAŞİST REJİMİN BASKILARI

ALTINDA SOLUKSUZ KALAN EMEKÇİ

ANADOLU HALKINA!

Kemalizm, Anadolu'yu bir halklar mezarlığına çevirmiştir. Bugün Anadolu'da geçmişte büyük uygarlıkları yaratan halkların neredeyse izi bile kalmamıştır. Türk halkı ise, kendi egemenlerinin elinde tüm insani değerlerini yitirmekle yüz yüze kalmıştır. Buna karşılık öfkeler, acılar hep içe gömülmektedir.

1998 yılında Birleşik Halklar Ordusu'nun Karadeniz, Amanos hamlesi Anadolu'da yaşayan tüm halklara, emekçilere Kürdistan devrimiyle, halkıyla buluşma ve kardeşleşme çağrısını yapmıştır. PKK ve DHP'nin ortak yürüyüşünde halklarımız ortak öncülüğüne kavuşmuştur. Şimdi artık Partiniz, cepheniz ve ordunuz vardır. Harekete geçmek için tüm koşullarınız mevcuttur. Şunu bilmelisiniz ki sizlerin kendinize ait hissettiğiniz her şey büyük bir yanılsamadır. Sizler de özünde özgür değilsiniz. Kürt halkı kardeşlik iddiasında samimidir. Elini uzatmış, Anadolu halklarının da elini uzatmasını beklemektedir. Başkan APO en az Kürt halkı kadar Türkiye halklarının da acılarının çözüm gücü olma iddia ve çabası içindedir. Sizler de kendinizi faşist rejimin her türlü etkisinden arındırır ve bu çabaya katarsanız Kürdistan Anadolu Birleşik Devrimi tüm dünya insanlığının umut güneşi haline gelecektir.

Artık askere değil, gerillaya koşmalı, sokakları, şehirleri, dağları kendi özgür geleceğiniz için fethetmelisiniz. Sizler de Newroz ateşinde kendinizi yeniden yaratmalısınız.

TÜM DÜNYA İLERİCİ İNSANLIĞINA!

Tarihin görkemli bir aşamasına tanıklık ediyorsunuz. Adını bile bilmediğiniz bir halk kendini küllerinden yaratıyor. Bu görkemli yaratılış destanına sizler de katılmalısınız. Kendi ülkenizde devletlerinizin bu kirli savaşa kattığı desteği protesto etmeli, Kürdistan halkıyla kardeşlik ilanınızı gerçekleştirmeli, Kürdistan'da doğan ve yükselen güneşin ışınlarıyla ülkelerinizi aydınlatmalısınız.

Gözlerinizin önünde cereyan eden sadece bir yükseliş değildir. Yükselişe katıldığınız kadar, Kürt insanı şahsında insanlığa dayatılan büyük düşüşe karşı vicdanlarınızı, beyinlerinizi barikat haline getirmelisiniz. Bu topraklardan yükselen insanlık çılgınlıklarını duymuyorsanız, durun ve insanlığınızı bir an için sorgulayın. Göreceksiniz ki kaybeden sadece Kürtler değil, bir bütün insanlıktır.

Sizleri bir ahtapot gibi saran medyadan bile baktığınızda ve takip ettiğinizde Newrozlaşan çocukların bedenlerinde patlayan bombaları, umutlarına vurulan cop darbelerini görebilirsiniz. Evinizde bir kuşa verdiğiniz değeri ve karşısında her an işlenen bu insanlık suçuna karşı tavrınızı bir an karşılaştırın ve sorun: Bizim için insan neyi ifade ediyor? Bu soruya kaçmadan, emperyalizmin sunduğu maskeleri kullanmadan cevap verirsiniz, büyük insanlık yürüyüşünde buluşacağımız an yakındır demektir.

KÜRDİSTAN VE ANADOLU ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI KADIN YOLDAŞLARA!

Başkan APO'nun öğretisi ve Zilan yoldaşın vasiyeti bizlere yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bize düşen görev anlamak, kavramak ve uygulamaktır. Bunun yolu günlük Parti içi sınıf mücadelesini yürütmek, kadın savaşçılar olarak bu mücadelenin öznesi haline gelmektir. Bu savaşta temel silahımız YAJK'tır. YAJK'ı büyütmek, kurumlaştırmak için her kadın savaşçı bugüne kadar gelişen deneyimleri iyi özümsemeli, şehitlerin öğrencisi olmalı, günlük yaşam içinde kendini her an yaratmanın savaşımını vermelidir. Kadının öncüleştmesi, cins kurtuluşunun basit bir gerçekleşmesi değildir. Sistem bunun binlerce düşkünleştirici seçeneğini sunmaktadır. Başkan APO, her şeyden önce kadının ve erkeğin hareket ettiği zemini değiştirmek iddiasındadır. Bunun pratik öncülüğünü her an Parti Önderliği'nin şahsında görmek mümkündür. Bu anlamda her YAJK üyesi, Parti zeminini farklı yaşam anlayışlarının, ideolojik politik örgütlenmenin fırsatı olarak gören ve değerlendiren tüm anlayışlar karşısında mücadele etmelidir.

Kadın şehit yoldaşlarımız bunun mümkün olduğunu soylu eylemleriyle ispatlamışlardır. Onlardan öğrenmeyi bilelim, büyük tutkuların savaşçısı olalım!...

Özgür Kadın; Özgür Ülke ve Özgür İnsanlık Olacaktır!

Yaşasın Başkan APO ve O'nun Özgürlük Öğretisi!

Yaşasın Özgürlük Savaşçısı Kadın Kahramanlarımız!

Kahrolsun Her Türden Egemenlik!

Devrimci Selam ve Saygılarımla,

Sema Yüce

21-22 Mart 1998

İç Koordinasyon'a

Raporumda kadın-erkek ortak yönetim anlayışı çerçevesinde bir yıllık pratiğimi, MB içindeki duruşumu, ilişkilerde konumlanma düzeyimi ve biçimimi, bu pratiğimin ideolojik-politik-örgütsel mücadelenin ulaştığı düzey ve bunun içinde kadın öncülüğünde yaşanan sorunların çözülmesinde açığa çıkan gerçeklerden de güç alarak alanımız özgülünde açığa çıkan pratiğimi niyet ve duygularla değil, politikanın yasaları kapsamında ele almaya çalışacağım.

Bu açıdan bakıldığında pratiğim kadın-erkek ortak yönetim anlayışını ve YAJK öncülüğü iradesinin tasfiye eğilimlerini ön biçiminin güçlü biçimde yaşanmasıdır. Eğer bu duruş tam anlamıyla bir tasfiye pratiği olarak tanımlanmıyorsa bu partinin tedbirleri, yaklaşımı ve yöntemi sonucu gelişen parti kazanımlardandır. Bende açığa çıkan ben-merkezciliğin kendini merkezileşmeye, kurumlaşmaya dayatması, kendini merkez üstü görme ve bu dürtü doğrultusunda konumlanma arayışıdır. Bu mümkün olmadığında da her yönelim çarpılmaya, geri düşüşe, bunalıma ve çözülmeye yol açmıştır. Pratiğimin ideolojik-politik-örgütsel tahliline kapsamlıca girmeden önce bu noktalarda ulaştığım sonuçların daha iyi netleşmesi için yıl boyu yaşanan bazı çarpıcı örnekleri, bu örnekler özgülünde MB üyeleriyle ilişkilere hangi ölçüler üzerinden girdiğimi açmaya çalışacağım.

Birinci örnek: Yılın başında MB sekreteri arkadaş şahsında partiye karşı bir direniş vardır. Bunu tasfiyeciliğin yedeğine düşme diye tanımlamıştım. Kendine yanılgılı ve abartılı yaklaşımın eşitlik yarışına girme dürtüsü açığa çıkabiliyordu. Burada dayattığım herhangi örgütsel bir sorun karşısında partiyi koruma amacıyla politikanın yasalarıyla gerçekleşen bir savaş değil, ben-merkezci zorlanmasıdır. Geleneksel kadının adeta kendini bela haline getirip insanın üstüne atması, inatlaşması, haksız, yersiz ve tamamen bireysel hak arayışının dayatılması o dönemde dile gelen tüm davranış ve sözlerde ifadesini buldu. Bu eğilimlere MB üyesi diğer bayan arkadaş objektif olarak ortak edildi. Küçük-burjuva özgürlük anlayışı ile feodalizmin güdümlendiği iktidar anlayışı yine aynı çizgilerin sözcülüğünü yapan komplocu-tasfiyeci pratiğin yedeğine düşürdü. Bu süreç parti karşısında yürütülen sinir savaşının bir doruğu oldu ve yöntemler yukarda saydığım geleneksel yöntemlerdi.

Daha sonra partinin tedbirleri, inat ve sabırla yönelimi karşısında bu tersine savrulma durduruldu. Ancak bu sürecin açığa çıkardığı dürtü ve eğilimler kendini başka biçimler altında sürdürdü. Belki aynı şiddette, aynı biçimde, aynı yoğunlukta ve aynı öfke-tepki-inat duygularının ağır baskıları altında yaşanmadı, ancak MB içi ilişkilerde güç olma,

küçük-burjuva eşitliği eğilimi ve dürtüsü kendini sürdürdü. Aslında MB sekreteri, DHP koordinatörü ve temsilci arkadaşla gerçekleşen dördümlü görüşmeler, bu zeminde verilen sınıf savaşı, üretilen örgütsel düzey içinde hem dışında kalmama isteği, hem bunun sorumlulukları karşısında zorlanma ve altında ezilme duyguları, hem de bu üçlü platformu aşarak merkezi iradenin üstüne çıkma eğilimi yılın başından beri yaşandı. İkinci örnek bu zeminde yaşandı.

İkinci örnek: Kadınlar koğuşu ile ilişkiler (MB içinde) esas olarak MB sekreteri arkadaş tarafından yürütülüyor. Temsilcilik ise diğer günlerde ve zamanlarda koordineyi sağlıyordu. Bende ki duruşmazlık, bir merkeze bağlanmama bu ilişkilerde oradan oraya savrulmaya yol açtı. MB sekreteri arkadaşın fiilen bulunduğu bir zeminde onu aşarak temsilcilikle ilişkilendirme merkezi parçalama eğiliminin tipik bir örneği olarak ortaya çıktı. Feodal terbiyenin tipik bir yansıması olan bu duruş içinde eşitler ilişkisini zorlama, erkek arkadaşların birbiriyle ilişkilerini zorlama, adeta birbirine kıskırtma ve tahrik potansiyelini içeriyordu. Bu durum eleştirildiğinde ve anlamı ortaya konulduğunda ise subjektif ve kaba bakış açısı ile yaklaşınca öbür uca savrulma yaşandı. Bu kez de MB sekreteri ile ilişkileri teknik boyuta indirgeme, MB sekreterini ayrıntılarla uğraştırma, temsilcilik kurumunu işlevsizleştirme yaşandı. O süreçte apolitik, yüzeysel ve keyfi yaklaşımlarımın bir sonucu olarak gelişen bir hatam tahrik edici duruşu derinleştiren bir etken olabilmıştır. Zorunluluklar ile rastlantılar arasındaki diyalektik ilişkiyi gözetmeden temsilci arkadaş bilgilendirmeye diğer birim üyesi arkadaş gönderme ve kendimin de başka komite işlerine yönelmem objektif olarak temsilci örgüt ilişkilerinde öncelikler konusundaki ölçülerimi ortaya çıkarmıştır. (Öncelikler noktasında bir diğer örnek ise önceden örgütlenen bir tartışma ile sekreteri bulunduğum komitenin toplantısı arasında tercih yapmak durumunda kaldığımda önceden örgütlenmiş bir görüşmeye öncelik tanımam örneği verilebilir). Bunu takip eden bazı ilişki biçimi ve olayları da çözümlemek merkezi parçalama, dağıtma veya merkez üstü güç olma eğiliminin gelişim çizgisini incelemek açısından önemlidir.

Üçüncü örnek: İK'a yazdığım bir kişilik çözümlemesi raporu vardı. Bu raporu oldukça keyfi ve örgüt terbiyesine aykırı bir anlayışla "nasılsa kendi isteğimle yazılan bir rapordur" diyerek izinsizce bir bayan arkadaşla okuttum. Daha önce de aynı anlayışla MB'e yazdığım özeleştirme raporunu bazı bayan arkadaşlara okutmuştum. Bir yönden bu yapılırken, diğer yönden İK üyesi arkadaşın raporunu temsilci arkadaş ve DHP koordinatörü arkadaşla aynı platformda gerçekleştirmesini ise böyle bir paylaşımaya hazır olmadığımı söyleyebildim. Aslında burada paylaşım ölçüsü ve zemini açısından da nasıl bir ölçü üzerinden hareket edildiği açığa çıkıyor. Kiminle, ne zaman, nerede ve neyi paylaşacağına kendim karar verme ve kendini örgüt yerine koyma yaşanabili. Aslında burada da kadın arkadaşları kendi platformu olarak görme, güçlü olan bayan arkadaş ve temsilci arkadaş erkek platformunda görme, yine tam da kulluk kültürünün bir yansımasıyla İK üyesi arkadaş ise iki platformun da üstünde tutarak sözde kutsallaştırma özde ise özünü boşaltma, platformsuz ve tanımsız bırakma vardır. Dikkat edilirse bu biçimde yine bir çatıştırma, provoke etme, "diğer arkadaşlarla paylaşmaya hazır değilim" diyerek birbirine karşı örgütlenme söz konusudur.

MB sekreteri (ve de İK üyesi) arkadaş bu kadar tanımsızlaştırma kadar her üç arkadaşın konumları arasında sınırları silme, üç arkadaş da özdeşleştirme, dolayısıyla bir gelişmeyi DHP koordinatörü arkadaşla ya da temsilci arkadaşla konuşup tartıştıysam MB sekreterini bilgilendirmişçesine rehavete girme, kendi kendime yarattığı bir meşruluk anlayışı ve zemininde hareket etme gelişti. Böyle olunca da hem kendim her konuda bu arkadaşlarla çok rahat konuşma, hem de bu ilişkilerdeki her konudaki her konuşmayı hiç sorgulamadan dinleme, bu değerlendirmelerin geçebileceği ve yönlendirebileceği bir duruşu yaşadım. Her üç ilişkide de bir bağımlılığa ve giderek kendinin her üç kurumla özdeşleştirme ve aşma eğilimine götürdü. Öyle ki bu üç arkadaşın dile getirdiği her düşüncüyü kendi düşüncem veya ulaştığım sonuçlarımışçasına adeta yutma, sonra da beynimde alt yapısı, maddi temeli olmayan bu düşüncelerin yarattığı önyargılarla boğuşma, enerjimi bu boğuntularda tüketme gelişti. Sınırları sildiğim için bu üç arkadaşın bulunduğu platformda ya da her birinin tek tek diğer MB üyesi arkadaşlara ait değerlendirmeleri sanki benim de yapma hakkım varmış gibi sorgulamaksızın benimsedim. Bu değerlendirmeler benim pratik içindeki yüzeysel gözlemlerimle buluştukça öncelikle aynı komiteyi paylaştığım MB üyesi arkadaşla ilişkilerde beğenmeme, arkadaş yeterince ciddiye almama sonucuna yol açtı. Bu durum giderek çalışmalara yansiyabildi. (Bunu aynı komiteyi paylaştığım iki bayan arkadaşın MB üyesi arkadaşla yaklaşımları açığa çıkınca gerçekleştirdiğim iç sorgulamada gördüm. Benim arkadaşla yaklaşımdaki gayri ciddiliğin diğer iki arkadaşın geleneksel eğilimlerini beslediğini görünce hem kendimde, hem komite içinde bunun eleştirisini ve mücadelesini sürdürerek aşmaya çalıştım. Burada kendimdeki duruşu bayan arkadaşların kendilerine ilişkin tespitlerinden sonra kavradım. Pratikte aşma kararı ile soruna yöneldim. Fakat bu kez de görev alanında yüklenme, gerekleri yerine gelmeyince de tepkisel yaklaşım yaşandı). Yine aynı şekilde değerlendirmelere yaklaşımda bir sonucu olarak yılın başında bir MB üyesiyle ilişkilerde daha doğrusu ilişkisizlikte somutlaşan güvensiz yaklaşımlarımı derinleştirdi. Bu durum duruşuma, yaklaşımlarıma çelişkili, tepkisel bir tarzda yansıdığı için muhatap olduğum her MB üyesi arkadaşta yaşadıkları kişilik sorunlarına göre, partileşme düzeylerine göre etkide bulundu. Bir MB toplantısında ilişkilerin yeterince geliştirilmediği yönünde yaptığım değerlendirme (ki bu doğru temellerde yapılan bir yoğunlaşmanın ürünü olarak gelişen bir değerlendirmeydi. Ancak) aynı nedenlerden dolayı arkadaşlara güç veren değil, tahrik eden bir yaklaşım

oldu. Nitekim bu toplantıdan hemen sonra MB üyesi arkadaşlarla yaptığım tartışmalarda söz konusu değerlendirmeye ne denli tepkisel yaklaşıldığını, buradaki cins psikolojisini görmüş ve MB sekreterine rapor etmişim.

Bendeki güç olma ve merkezi parçalama eğilimi son olarak DHP koordinatörü arkadaşla ilişkilerde yaşadığım sıkışma temelinde açığa çıktı. Aslında MB,DHP koordinatörlüğü ilişkisinin önemini kaba da olsa bir algılama vardı. Yıl boyunca da bu konuda belli bir çabamın olduğuna ve karşılıklı bir biçimde sonuç aldığımız yönlerin olduğuna inanıyorum. Ancak bu denli hassas bir ilişkide yaşadığım sıkışma, arkadaşın duruşunda yıl içinde gözlenen, biriktikçe zihnimde daha da biçim kazanan boşluk olarak tanımladığım sorunlar ile benim duruşumdaki eğilimlerle örtüşünce açığa çıktı. Bu boşluklar üzerinde güç olma eğilimi çok yıkıcı olabilecek bir çatışmanın ilk biçimlerini açığa çıkardı. Bu noktada çatışmayı örgüt zemininde örgütlü bir duruşla çözmek yerine iki uca savrulmalar yaşandı. Bir yandan "yine ben eleştirilirim, doğru olan tespitlerim görülmez" önyargısı ama mutlaka da yaşananları bildirme kendi haklılığını da açığa çıkarma dürtüsü diğer yandan ise kendi yanlışlarını görme ve aşma düşünce ve çabasının yoğunca yaşandığı bir iç çatışma oldu. Bu çatışmanın bir yüzü MB sekreterine yaşanan bir olay üzerinden özeleştirilerek diğer yüzü temsilci arkadaşla yöntem konusunda yardım isteme biçiminde bildirme var. Geleneksel kadının, doğruları kendi yasaları ve zemininde değil de birilerini ya da bir şeyleri kendine köprü yaparak amacına ulaşma dürtüsü burada çok açık yaşandı. Son derece stratejik bir ilişki tipik kadın duygusallığı ve hak arayıcılığı içinde merkezin dengelerini zorlayan bir zemin ve biçimde ele alınarak neredeyse parçalanacaktı.

Bütün bu olaylardaki savrulmaların özünde ben-merkezci, kendini merkez üstü gören eğilim ve dürtülerin olduğunu açıklamıştım. Yalnız bu eğilimler bir bakış açısının, yaşam, ilişki ve iktidar anlayışının ürünüdür. Bu boyutları daha anlaşılır kılmak için de tek tek arkadaşlarla ilişkilerdeki bakışımı çözümlemeye çalışacağım. Şu sorulmuştu: "Bizi nasıl anlıyorsun, yaklaşımlarımızı nasıl değerlendiriyorsun?"

Kişiliğim stratejik bir duruşa kavuşmadığı için, kişiliğimde strateji kazanma düzeyi parçalı ve eklektik olduğu için birçok duruş, davranış ve yaklaşım niyetlerden de öte ruhumda taktik yansımalar buluyor. En stratejik ilişkiyi bile taktik düzeyde algılama, taktik yaklaşma yaşanabiliyor. (Bu kemalizmin somut bir yansımasıdır denilebilir). Birçok yaklaşım küçük boşluklarla, insani bazı zayıflıklarla karşılaştığımda güvensizlik yaratabiliyor ve gelecek kaygısı yaratıyor. Ufak bir duruş boşluğu, insani bir zaaf ya da herhangi bir sınıf eğiliminin yansımasını kişiliğin tümüne mal etme ilişkilerde hep dengeleri gözetmeye yol açıyor. (Doğru yaklaşılsa dengeleri gözetmek, buna göre politika belirlemek politik kazanımlara yol açabilir. Ancak kaba materyalist bakış açısı ile yaklaşıldığında bu durum ilişkilerde kaygıları ve korkuları besliyor, derinleştiriyor). Ayrıca ya üste çıkıp kendi dengelerini yaratma dürtüsünü kamçılıyor ya da bağımlı kılıyor. Bu genel duruşun her üç arkadaşla ilişkilerde nasıl yansıdığını tek tek incelemeye çalışacağım.

Örneğin MB sekreteri arkadaşın döneme, ihtiyaçlara, kişiliklerin, eğilimlerin gelişme diyalektiğine göre olay ve olgulara yaklaşımı doğal olarak bir sorunun aylar önce ele alınış biçimi ile aylar sonra ele alış biçimini değiştirebiliyor. Bu tür durumlarla karşılaştığımda önyargılı ve subjektif yaklaşımlarım gelişebiliyor. öyle ki en basit sorunun bile arkasında bir şeyler arama gelişiyor. Bu tür durumların ruhumdaki yansıması taktik bir yaklaşım, politik bir hesap biçimi de olabiliyor. Elbette bunun arka planını da arkadaşın kendi iktidarını sağlamlaştırma mantığına kadar dayandırmanın zemini yaratılmış olunuyor. Oturup bu böyledir diye düşünülmesi de son tahlilde ruhtaki yansımaların tercümesini bu biçimde yapmak mümkündür. Merkez üstü eğilim ile bu yansımalar birleşince buluşma yerine rekabet, eşitlik dürtüleri doğuyor. Varolan iktidar anlayışı hep en merkezdekini rakip görme ve asma dürtüsünü yaratıyor. Bu açıdan yıl boyunca içine girdiğim duygusal dayatmaların tümünü (sinirleri zorlama, ağlama, tepkisellik, öfke patlamaları vb.) merkezi delip geçememenin yarattığı ruhsal yansımalar olarak değerlendirmek gerekir. Esasta bu duruş ve yaklaşım merkezi ciddiye almama, işletmeme, bilgilendirmeme ve giderek tanımsızlaştırmaya yol açmıştır.

Temsilci arkadaşla ilişkilerdeki duruşumu, yaklaşımlara nasıl baktığımı incelemeye çalışınca şu sonuçlara ulaştım: Bu ilişkide de son tahlilde çıkan sonuç önce uçtan uca gidip gelme sonra merkezi delip geçmenin bir köprüsü haline getirme eğilimidir. Bu ilişkide doğru bir sınıf mücadelesi anlayışı tutturulamamıştır. Çatışma öne çıkmıştır. Arkadaşla ilişkilerde arkadaşın yaptığı değerlendirmelere (bazılarında tepki, abartı vb. hissedilse de) gözlemlediğim kadarıyla katıldığımı söyleme, abartı ve tepki gibi gelen noktalarda ise eleştirmeme sadece gözlemlemediğini belirtme derken ise kendimle arkadaş arasına bir mesafe koyma yaşanmıştır. Bunun temsilci arkadaştaki yansımalarını şimdi düşündüğümde aslında kışkırtma ve tepkilerini örgütlemeye çalışmadır. Bunda başarılı olunmuş mudur? Bunun sorgulamasını şu açıdan doğru bulmuyorum: Böyle bir başarı hesaplanmamış veya planlanmamıştır. Ancak bu çözümlemenin bütünü açısından da sorup cevaplandırma önemlidir. Aslında MB sekreteri ile yakın ilişkilerin bu arkadaşın duruşunda da olumlu izler bıraktığı için benimle ilişkideki ters yansımalar böyle olumsuz bir örgütlemeyi engellemiştir. Ancak varolan kişilik zayıflıkları açısından ele aldığımda başarılı olmasının potansiyelini görme de söz konusudur. Ancak arkadaşın kişiliğinde bu yıl ki kazanımlar birçok kez benim yanlış duruşlarımdan merkezi bir zeminde ele alınıp tartışılmasına katkı sunmuştur. aslında şimdi dönüp baktığımda benim duruşuma ilişkin arkadaşın MB sekreterine yaptığı bilgilendirmelerin son derece yerinde ve doğru-olumlu sonuçlara yol açtığını görüyorum. Ancak bu bilgilendirmelerde ne kadar örgütü koruma ne kadar bu arkadaşta çok güçlü bir şekilde yaşanan kendini garantiye alma dürtüsü rol oynamıştır bilemiyorum. Neden ve etkenler ne olursa olsun burada önemli olan benim

duruşundaki parçalı, çelişkili dayatmaların arkadaşın kişiliğinde sonuç almamış olması ya da sınırlı zararlarla bu sürecin atlatılmış olmasıdır. Bu arkadaşla ilişkiyi biraz daha çözümlemekte yarar görüyorum. Bu arkadaşla yönelik eleştiri ve değerlendirmelerimin havasının MB sekreterinin değerlendirmelerindeki havayla çeliştiğini son iki aylık toplantıda hissetmişim. Orada örgütsel olarak bir rahatsızlık yaşadım. Niye ben yoldaşlarımda aynı kazanımca etkiyi, havayı yaratan bir eleştiri gücünü yaratamıyorum biçiminde hayıflanmışım. Bu toplantıdan sonra sözde politik yaklaşıyorum ve MB sekreterinin arkadaşla biçtiği role göre ilişkileneceğim adı altında uzlaşma eğilimleri açığa çıkmıştır. Burada yine kendini en merkezdeki arkadaşla özdeşleştirme, onun yarattığı dengeleri kendi haline kurma eğilim vardır. Aynı arkadaşın bana dönük eleştirmeme ya da sadece yapılan eleştirilere katılıyorum biçimindeki tavrında örgüt duruşu yanında önemli bir etken olarak cins zayıflığını sezme, buna tepki duyma ve bir gurur sorunu haline getirme ve bu noktada eleştirerek adeta düelloya davet ederek geleneksel çatışmaya çekme de tespit edilebilecek bir noktadır. Bu arkadaşla ilişki üzerinde bu kadar durmamın nedeni şudur: Görünüşte çıkan örgütsel işleyiş ihlallerimden sanki bu arkadaş MB sekreterinin önüne çıkarma, geçirme vardır. Özde ise yine MB sekreteri arkadaşla dönük yaklaşımların buradaki somutluk kazanması vardır. Buraya ve DHP koordinatörü arkadaşla yaklaşımda yaşanan aslında MB sekreterleri arkadaşın kendini daha güçlü üretmeye dönük biçimde hazırladığı platformu parçalamak anlamındadır.

DHP koordinatörü bayan arkadaşın duruşu ve yaklaşımının bende yansımaları ele almaya çalışacağım. Gördüğüm kadarıyla bu ilişkide açığa çıkan eğilimler bende yılın son aylarında olgunlaşan noktalardır. Belki de bunu merkezi platformda yönelinen son nokta olarak tanımlamak daha doğru olacaktır. Bu tespitten henüz emin değilim. Bir yandan öykünme, beğenme öte yandan da zayıflıkları giderek daha çıplak görme merkezi başka bir ilişkide ancak son derece stratejik bir ilişkide delme dürtüsünü açığa çıkardı. aslında bir süredir gözlenen kendine göre yorumlanan noktaların kişilikte belli bir yoğunluğa ulaşması ama önyargılı yaklaşımlarımdan dolayı "nasılsa yine ben eleştirilirim" arkadaşla ve genelde MB ile paylaşmamayı yaşadım. Çok basit ama örgütsel sonuçları çok ciddi olan bir güdüyü tatmin için yani kendini haklı çıkarmak için böyle bir kaçak dövüşün ortaya çıktığı da görülüyor. Burada da sorun hangi nedenlerden kaynaklanırsa kaynaklansın benim boşluklar üzerinde güç alma, haklılığımı mutlaka kabul ettirme dürtümün rol aldığı açıktır. Aslında burada merkezde yer alan arkadaşlarla tipik bir hesaplaşma da var. Yani "madem benim kişilik özelliklerim her düşüncemin, davranışımın yanlışlığı sonucuna götürüyor, madem kendimi ifade etme olanaklarım daraltılıyor, ben de kendimi meşru olmayan zemin ve yöntemlerde örgütlerim" dayatması açığa çıkıyor. İlginç ama ortaya bir çete anlayışı çıkıyor. Arka planında ise çeşitli mesajlarla konuya dikkat çekme, kendimin bilgilendirmem gereken bir noktada örgütün bana soracağı bir duruşu dayatma söz konusudur. Kısacası merkezin tüm ilişki biçimlerine yönelim, parçalama, tanımsızlaştırma bu pratiklere hakimdir.

Ayrıca DHP koordinatörü arkadaşın cins kimliğinin (bilinçli bir şekilde hiçbir zaman olmadı) kişilikteki geleneksel kalıntıları besleyen nesnel bir neden olma olasılığı üzerinde de düşündüm. Yılı yeniden gözden geçirdim. aslında bu tersine dönüşte bağımlılaşmanın sonucu olarak eleştirilerimi somutlaştıramama ve kendisine aktarmamanın önemli bir rol oynadığını düşünüyorum. Çünkü eleştirdiğim ya da en azından bende olumsuz iz bırakan bazı örneklerin kişiliğimdeki yansıması zaten hazır olan birçok eğilim ve dürtümü beslemiş oluyor. Bu nokta içinde bazı örneklerle baş vurabileceğimi düşünüyorum. Arkadaşın yılın başından itibaren "ürkeklik" diye tanımladığı noktayı zaman zaman benim duruşumla bağlantılı açıklamaya çalışması gerçekçi görmeme, ilişkilerde dengeyi sürekli kılamama sorununa ve ihtiyat ile kaygıların sınırlarının karşısına bağlama yaşayabildim. Yine MB içindeki arkadaşlarla ilişkilerde genelde bir eksikliğim olduğunda arkadaş eleştirileri ve çıkardığı sonuçları gerçekten de birçok kez anlamlı bir şekilde paylaşarak güç veriyordu. Ancak benim MB içindeki DHP'li erkek arkadaşla ilişkin en ufak bir izlenimimi veya değerlendirmemi aktarmam, ya da bu arkadaşla yaptığı bir tartışmayı paylaşmaya çalışma durumunda kaygıyla dinlediğini, adeta onay vermeyen bir ruhsal pozisyona geçtiğini hissetmem; yine DHP örgütlemesi biçiminde önemli sorunlara güç getirme durumunda yaşanan aşırı gerginlik, bunun yaşama ve ilişkilere yansıması: DHP'li bayan arkadaşlara ilişkin bilgilendirmelerde de benzer ruhsal pozisyonda karşılama ya da "yanlış sonuç çıkarmışsın, düşündüğün gibi değildir" diye karşılama ardından kısa ri süre sonra benzer tespitler üzerinden bu arkadaşların sorunlarını ele alma; her hangi bir DHP'li arkadaşın benimle ilişki üzerinde partiye bir sorunu açması durumunda sık sık bunu kendisinin zaten olgunlaştırdığını, bu arkadaşın kendisine söyleyemedikleri için bana geldiklerini belirtme; yine DHP'li arkadaşlardan bazılarıyla yapılan konuşmaların bende bıraktığı etkiyi arkadaşla paylaştığımda bunu zayıflık olarak tanımlama, ilgili arkadaşlara "neden S. arkadaşla böyle konuşuyorsunuz? Arkadaş kaldırma gücünü neden hesaplamıyorsunuz?" denilse vb. durumların benim ruhumda geleneksel duyguları besleyen noktalar olduğunu görüyorum. Bu örneklerin her birisi konusunda eminim M. arkadaşın makul örgütsel cevapları olacaktır. Esas sorun bunların bende yansıma biçiminin yarattığı sıkışma, açığa çıkardığı tepkiler ve yaşanan kırılmalardır. bütün bunları kendi içimde doğru bir tartışma ile sonuçlandırmaya çalıştım. Bütün bu süre içinde bu konuda İK'ya ve MB'e bir bilgilendirmede bulunmadım. Bir-iki kez bazı küçük şeyleri İK'ya aktardığımda "kendi aranızda konuşur çözersiniz" denilmesini kendime göre anlama ve bireysel tarzımın meşru zemini haline getirerek bilgilendirmeme yaşanmıştır. Fakat içte çözmeye güç getiremediğim noktaya gelecek biçimde bu ayrıntılar yoğunlaşınca tüm bireysellikler

patlamalı biçimde açığa çıkmıştır. Böylece arkadaşla bir kaçak dövüş, partiye ise dolaylı bilgilendirmelerle bu dövüşten haklı çıkma dayatılmıştır. Kendi içimde çözememe, sorunu aşarak paylaşma gücünü yaratamama benim için zayıflıklarımın, bilinçaltımın örgütsüzlüğünün ve ters duruşlarımın ürünüdür. Bu pratik İK ve DHP koordinatörü şahsında halklarımızın ortak iradesini temsilde oluşturulmaya çalışılan anlamlı bir halkayı tehdit eden bir duruş olmuştur. Bunun kendisi bile halklarımızın özgür geleceği için bu kadar yüklenen önderliğimizin emeklerine, yoldaşların emeğine karşı bir suçtur.

Bütün yıl boyunca MB ilişkileri içinde doğru yapılanlar da yine kendi parçalı, çelişkili, üstenci ve ben-merkezci durum nedeniyle boşa çıkabilmiştir. MB üyeleri arasında buluşturan bir halka olma hedefi (bu hedef abartılı ve sorgulanması gereken, ruhsal duruşumu önemli oranda etkileyen bir hedeftir, yaptığı kişilik değerlendirmesinin somut bir sonucudur) dağıtıcı bir role doğru kayma yaşanmış, DHP koordinatörü arkadaşla kurulan ilişkiye doğru katılma hedefi ise geleneksel duyguların etkileri altında tersine dönme tehlikesi ile yüz yüze kalmıştır. Bu duruş ise geleneksel duyguların etkileri altında tersine dönme tehlikesi ile yüz yüze kalmıştır. Bu duruş YAJK raporunda gerçekleştirmeye çalıştığım değerlendirmelerde de belirttiğim gibi kadın özgürlük platformu üzerinde bireysel hakimiyeti kurma eğilimlerinin bir ön biçiminin yaşanmasına, cinsinden uzaklaşma ve farklılaşmaya, hemcinsinin dışında ve üstünde konumlanmaya, yine ortak yönetim anlayışı temelinde iki cinsin doğru buluşmasının değil, giderek uzaklaşmasının, ilişkilerdeki tarihi önyargıların ve güvensizliklerin derinleşmesinin ve kadın yapısının içe büzülmesini, çözülmesinin önemli bir nedeni olabilmıştır. Kadın öncülüğünü kendinde yaratması gereken YAJK birimi kolektifleşememiş aksine birçok açıdan parçalanmıştır. Cinsiyetçi ideolojinin etkileri önemli oranda ruhsal duruşlara hakim olmuştur. Bu duruş YAJK koğuştaki ilişki ve yaşam biçimimden sürekli beslenmiştir. Gıdasını parti dışı yaşam biçiminden almıştır. Plansız-programsız, gününbirlik ve keyfi yaşam biçimi, rehabilitasyonun kişilikte yol alması, aykırı siyasal eğilimleri ve dürtüleri beslemiştir. Bunları aşmanın iradesini yaratmayı engellemiştir.

Bu duruş sınıf, cins ve halklar ilişkiden ideolojik bir saldırdır. İşbirlikçi egemen ve ara sınıfların ideolojik temsildir. Bunun bendeki biçimleniş kaba materyalist ve subjektif bakış açısından beslenen sektarizm biçiminde yaşanmıştır. Dolayısıyla yoldaşlık ilişkilerinde temsil eden ruhsal duruş korkuları, kaygıları derinleştirebilmiştir. Genel iradenin değil, bireyciliğin temsil yapılmıştır. Savaşı tahrik eden bir güç odağı olma yerine sivilleşmenin, birbirine düşürmenin tahrik edici bir gücü olunmuştur. Küçük-burjuva özgürlük anlayışlarının bileşkesi ve öncülüğü gerçekleştirilmiştir. Politik olarak bu duruş dengeleri doğru gören, doğru tanımlayan ve proleter sınıf çizgisi üzerinde konumlanan bir duruş değil, dengeleri dağıtan ve kendi dengelerini yaratmaya yönelik, bunun ön biçiminin pratiğini yaşayan bir gerçek söz konusudur. Yine esasta stratejiye parçalı ve eklektik bağlanma partinin en değerli çabalarının kişilikte taktik yansımaya yol açmıştır. Bağımlılık, kulluk duruşu içselleşmiş, bunu aşmaya yönelen her nokta - çıkış ben-merkezci temelde olduğu için- karşıta dönüşmeye yol açmıştır. iktidar anlayışında bu duruş açık ki işbirlikçi sınıfların iktidar anlayışına yönelmeyi ifade etmektedir. Siyasetin süreklilik olduğu bunun yolunun da örgütlenmeden geçtiği derinden kavranmamış, ciddiyeti derin yaşanmamıştır.

Örgütsel olarak merkezileşmeye, kurum kişiliğine gelinmemiş, tüm örgütsel imkan-olanak ve ilişkiler keyfi bir içimde "ben" olgusunun tatmini için kullanılmıştır. Parça-bütün ilişkisin doğru kurmak yerine özerklik dayatılmıştır. Kurlsız-keyfi yönetim anlayışı temel eğilimlerden biri olarak süregelmiştir. Tüm bunlar özde merkezi, merkezde yaratılmak istenen ilişki ve dengeleri parçalama, merkez üstü konumlanma eğilimini öne çıkarmıştır. Partiyi alanımızda en üst düzeyde temsil eden arkadaş sözde yüceltilerek örgütsel zeminlerden kopuk ele alınarak tanımsızlaştırılmaya, anlamsızlaştırılmaya ve konumu muğlaklaştırılmaya yönelmiştir. Tüm örgütsel sınırlar ya silinmiş ya da kendince yorumlanarak muğlaklaştırılmıştır. "Hiçbir kurala gelmiyorum" anlayışı objektif olarak dayatılmış, böylece ara sınıfların temsiline gidilerek örgüt dayatıcılığına yönelmiştir. Bu da yaşamın dağıtılmasıdır, inkar edilmesidir. Dolayısıyla ilkeler, ortak yönetim anlayışının gerektirdiği hassaslıklar göz ardı edilmiş, bugüne kadar erkeğin alanı olarak bilinen yönetim zeminin sorumlu ve ciddi bir yaklaşım değil, ilkesiz, biçimsiz bir yaklaşımla girilmiş, hatta bu alanda bir erkekten daha gözü kara biçimde konumlanılmaya çalışılmıştır.

Cins eşitlikçiliği, sahte özgürlük iddiası ve hak arayıcılığı ideolojik-politik ve örgütsel bir sapmanın zeminini açığa çıkardığı kadar devrimci ahlakta aşınmayı da ifade ediyor. Partinin, yoldaşların ve halkımızın emeklerine doğru sahiplenme, büyütme, yüceltme ve bu temelde yoldaşlık ilişkisi kurmak yerine bağımlılık, kulluk ya da egemenlik, yarenlik anlayışı ve pratikleri yaşanabilmiştir. Küçük-burjuva özgürlükçü çizginin zemininden çıkılamadığı için cinsiyetçi ideolojik, kültür, üslup, hitabın temsili yaşanmıştır. Bu duruş kendi içinde uçlara savrulmalara, ruhsal parçalanmalara yol açmıştır. Tempo ve tarz egemen sınıf ve ara sınıflar tarafından güdümlenen geleneksel kadının tempo ve tarzı olarak ifadesini bulmuştur. Her işe koşturma, gebeşimin de sorunların da kaynağını dışsal olgularda arayan duruşun tempodaki yansımalarıdır. Bu konularda ya aynı güdümlenişle hareket sonucu ortaya çıkan tempo ya da mutlak hareketsizlik içi uç olarak yaşanmıştır. Kendimdeki potansiyeli kavrama ve herekete geçirme, bunun temposunu yaratma değil hep dışsal gelişmelerden ümit bekleme yaşanmıştır. Tüm bunlar kendime abartılı yaklaşma, kendi içinde putlak yaratmaya, kendi kendine abartılı roller biçmeye yolaçmıştır. Kadın arkadaşların kişiliğine bir temsil gücü olmayı dayattığı görülmüş, ancak bunun gelenekselliğin temsili olduğu kavranmamış, bu dayatma

kendine abartılı rol biçme ile buluşunca MB zemininde -hem de ben gelenekselliğin temsilini yapmayacağım diye diye geleneksel kadın duruşlarının temsili gerçekleşmiştir. Bu abartılılık korku ve kaygıyı derinleştirmiş, kendine güvensizliği beslemiştir. Öbür uçta ise önemli biri olma düşü kendini sürekli kılmıştır. Alanımızdaki ideolojik-politik-örgütsel üretimin en üst düzeyde gerçekleştirdiği İK ve MB ilişki zeminleri bencil, ben-merkezci isteklerin, dürtü ve eğilimlerin üretildiği bir alan haline getirilmiştir. Zaman zaman bu duruş gerçeklerle kurguların iç içe geçmesine yol açmıştır. Aslında burada çözümlenen egemen sınıf kadınının güç olma eğilim, dürtü ve yöntemleridir, diyebilirim.

Bu raporda bir yıllık pratiğimi değerlendirmeye çalışırken daha önce İK'ya sunduğum rapor temelinde önüne konulan sorulara, yine yıl boyunca MB zemininde önüne konulan sorulara gücüm oranında cevap geliştirmeye çalıştım. Nasıl ki partileşmeye dönük niyet, istek, çaba ve planlarıma coşku ve moralle sahip çıkıyorsam yine benim gerçekliğimin bir ürün olan hiçbir şekilde dıştan dayatılmayan bu eğilim ve dürtülerimin anlamı, yol açtığı sonuçları da aynı samimiyetle sahiplendiğimi ve bunu kendini militanlaştırmamanın gerekçesi yapacağımı belirtmek istiyorum. Aslında tüm bu yazılardan önümüzdeki süreç MB çalışmalarının ve ilişkilerinin örgütlendirilmesi içinde önemli sonuçlar çıkacağı kesindir. Benim açımdan ise elbette paha biçilmez bir tecrübe, birikim kaynağı olmuştur. Ancak tüm bu rahatlatıcı öğelere rağmen bu pratik bir suç pratiğidir. Partinin harcadığı emeklere cevap olma zorunluluğu, görevi olmasa ve yine İkanın önümüzdeki dönem MB çalışmalarına ilişkin planlaması olmazsa benim b çizgi, eğilim ve dürtülerle MB görevine talip olmam beli söz kosunu olamazdı. Ancak bu nedenler hesabı görevlere sahip çıkarak vermeyi zorunlu kılıyor. Bu noktada İK'dan kendimi düzeltmem, dönemi kavramam ve iç engellerimi aşmam için pratik iradeyi yaratma, bu raporda ulaşılan sonuçlara mutlaka pratikte anlamlandırma için konferansa katılım biçimimle başlamak hedefimdir. Gerek kendi özeleştirim, gerekse MB üyesi arkadaşların eleştirilerine ulaştığım bu sonuçları gerçekçi bir temelde uyarlayarak katılmaya, eleştiri ve özeleştirme hakkımı merkezileşme sorunlarımızın çözümüne katkı temelinde değerlendirmeye çalışacağım. Bunun dışında anı kazanma hedefiyle güne yükleneceğim. Her türlü keyfiyeti aşarak ilkeli ve kurallı devrimciliği kendimde yaratacağım. Bütün bu çözümleme ve hedeflere bir öğrenci psikolojisiyle katılacağımı belirtiyor, gereğini yerine getireceğime söz veriyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla

Sema Yüce

20.2.1998

İK'ya

İK'ya Orta Yönetim Deneyiminde konumlanışıma ilişkin özeleştirme raporumdur. Hazırlanan sorular ve verilen taslak doğrultusunda kendimi ele almaya çalışacağım.

Egemen olmak isteyen kadının Parti içinde konumlanma biçimine ilişkin ulaştığım genel sonuçları kısaca şöyle aktarabilirim. Kadının Parti saflarına gelişi, ne kadar olumsuz bir noktadan çıkmış olursa olsun özgürlük isteği ile geliyor. Geline sınıf, sosyal yaşam koşulları ve bireysel özellikler bu özgürleşme sürecini çeşitli biçimlerde etkiliyor. Kadın kendi gerçeği ile arasında uçurumun olduğu bir politik zemine gelince çarpılıyor. Gücün rolünü giderek hissediyor (bilinç demiyorum, çünkü bilinç ögesi kadında çok sancılı süreçlerin sonucunda geliyor. Gerçekliğin en basit bir yasasını bile kavramak, kadın açısından büyük düşüş-kalkışların sonucu açığa çıkıyor) ve buna ulaşarak özgürleşeceğini görüyor. Güce yönelim biçimleri ilk planda kaba oluyor. İlk yöneliş karşı-cinse yönelim, erkeğin bir eklentisi olarak kendine yol açma oluyor. Çünkü yerinin olmadığını, Partinin büyük özgürlük çağrısına rağmen gerçeğin erkeğin zemini olduğunu duyumsuyor. Böylece o güne kadar erkek egemenliğin onun eline verdiği tüm geri silahları kullanarak erkeğe hakimiyet biçiminde bir yer arayışı geliyor. Bu süreçte aslında kadının erkeğe egemen olduğu ya da eşit ilişki kurduğu yanılsamasını yaşıyor. Gerçekte ise çok kötü bir biçimde kendini erkeğin kullanımına açmıştır. Kürt gerçeğinin geri sosyalitesi daha ileri ilişki zeminini kapatmıştır. Yoldaşlık ilişkisinde buluşmak her iki cinsin de tarihle olan uçurumu, yani insanlığın ulaştığı sosyal düzey ile Kürt gerçeğinin sosyal düzeyinin arasındaki uçurumu kendi kişiliğinde savaşıyla açması gerekiyor. Bu da geleneksel ilişki zemininden çıkmakla mümkündür. Çoğunlukla erkek bunun ihtiyacını bile duymamaktadır. Ne kadar geri düzeyde olursa olsun zemin ona aittir. Buna karşılık kadının pratik olarak yeri yoktur. Dolayısıyla kadın ilk savruluşu bu biçimde yaşıyor. Bu dönemde Partileşmenin doğru temellerde geliştiği bir zemine kavuşulsa aslında oldukça sağlıklı çıkışlar gerçekleşebilecektir. Ama genelde Parti dışlıklarda buluşma zemininin güçlü ve hakim oluşu kadının yönünü erkeğe ve kendini daha da nesneleştiren bir güç arayışına götürüyor. Bunun sonuçlarıyla karşılaşan kadın büyük parçalanmalar, dağılmalar yaşıyor. Bu süreçler genelde yargılama süreçleriyle sonuçlanıyor. Yargılama süreçleri kadın Partiyi kavrayacak durumda olmadığı için geleneksel cins psikolojisini derinleştiren, kadını kendi içine kapatan, çelişkiyi bilimsel çözmek yerine kendinde düğümleyen, bastıran bir noktaya itebiliyor. Kendine geleneksel toplum gözüyle bakan kadının yaşam karşısında ürkekliği daha da besleniyor. Güvensizlik derinleşiyor. Bu noktada kadın için iki yol var. Ya geleneksellikte ısrar, bitiş, çözülüş ya da özgürlük. Ama özgürlük tercihi teorik olarak hep olsa da gerçekten çok daha uzun, karmaşık, sancılı bir sürecin sonucu gelişebilecek bir olgudur. Bu gerçeklikle kadın

gelenekselliğin yeni biçimlerine yöneliyor. Bu yöneliş özgürlük adınadır. Parti teorisinde yetkinleşme çabası, özgürlük teorisiyle buluşma arayışı, geliyor. Bu süreç her kişiliğin özelliklerine göre değişebiliyor. Özgürlüğün kolektif kadın gücüyle oluşacağı teorisi bir çok kadında değişik yansımalarını buluyor. Bu süreç bir çok yanılsama ve sapmayı getiriyor. En tipik görünen yönlerin kadın üzerinde hakimiyet eğilimi (bu, bazı durumlarda kişilerin sosyal gerçekliği ile buluşunca güdül buluşmalarla daha sonuçlandığı görülmüştür), özgürlük ve güç yanılsaması, erkekle özgürlük, eşitlik yarışı, hak arayıcılığı, giderek erkeğe benzemede erkeklerle özdeşleşmeye varabiliyor. Bunun da örgütsel yansımaları da tabi olmaktan dağıtıcılığa kadar gidebiliyor.

Genel üzerinde birçok açılım yapmak mümkündür. Ben bu sürecin kendi kişiliğimde gerçekleşen boyutlarını inceleyeme çalışacağım. Benim '97 pratiğimin özünü bu alandaki Partileşme mücadelesinin benim kişiliğimdaki yansımaları, geçmişin, şekillenişin çözümleme, yargılama sürecinin bende sonuçlanış biçimi, onun bıraktığı derin izler, yeniden özgürlük iddiasının gelişimi ve bu iddiaya yüklenirken kendimde cins çelişkisini ele alış biçimim, bütün bunların uzun savaş sürecini ifade ediyor.

Bu alana geldiğimde Parti Önderliği'nin öğretisinin özgürlüğün garantisi olduğunu hissediyordum. Bu anlamda manevi bağlılığımın beni yaşamda tutan tek bağ olduğunu bilince çıkarmıştım. Çünkü gözaltında kişiliğimin parçalılığının bütün boyutlarına rağmen beni ayakta tutan Başkan'a bağlılık olmuştu. Ama pratik gerçekliğim bu öğretinin karşısındaydı. Zindana bu çelişkiyi aşma rolü biçmiştim. Fakat geçmiş pratiğimin hem maddi planda hem de ruhsal planda tutsağı idim. Geçmiş her açıdan kuşatmış ve nefes aldırılmıyordu. Sorumluluk benimdi, ama hareket ettiğim maddi zemin kendimdeki bu geriliği aşma ve çıkış gücü vermiyor, bunu besliyordu. Ben ise tüm niyetlerime rağmen kendi esirim olmuşum, bu zemini üretenlerden birine dönüşmüştüm. Yani artık erkek egemen anlayış ve yaklaşımları suçlayacak durumda değildim. Böyle bir manevi soluklanma şansım da yoktu. Çünkü bu egemen yaklaşımların uygulayıcısı haline gelmişim. Üreteni de olmuşum. Bu pratiğin tüm ayrıntılarını '94'te rapor etmişim. Bu yüzden tekrara girmektense bugünkü bilinçle bu şekilde tanımlayabileceğime inanıyorum.

İnandığım Parti çizgisiyle pratiğim arasındaki çelişkiyi çözmek, bu pratiğin sırtındaki yükünden kurtulup doğru bir özgürlük yürüyüşçüsü olmak için Partiye rapor yazdım. Kendi isteğimle yazmış olmak güç veriyordu. Bugüne kadar şahit olduğum, duyduğum tüm yargılama yöntemlerini karşılamaya hazırdım. Bunu da Başkan'a bağlılığın bir göstergesi olarak kabul ediyordum. Fakat hakkımda hiçbir karar alınmayınca kendimi örgütlenme gerekçem tersine döndü. Bu, beni parçaladı, daha doğrusu bu parçalamayı daha da derinleştirdi. Bu kararı MB üyesi Keskin arkadaşla ilişkin gözlemlerimle de buluşunca kararı tamamen kendi subjektif, önyargılı duruşumla değerlendirdim ve beni Partiye bağlamak için alınan karar bende güvensizliği derinleştirebildi. Bu ruh hali beni örgüt karşıtı bir pratiğe götürdü. Yanılgılarım oldukça derindi. Güvensizlik, kaygı, korku, tüm pratiğimin arka planını oluşturan ruhsal duruştu, bu da daha da derinleşti. Deyim yerindeyse kurumlaştı. O dönemde bunun sonucu olarak bir anlamda kendimi dayatan ama kendimce haklı olduğuma inandığım için de öfkeyle karşıladığım uygulama kararı, tecrit kararları alındı ve uygulandı. Bu süreçte Bursa sevkiyle alana gelen arkadaşların yaklaşımlarını (bu arkadaşlardan da özellikle MB sekreteri arkadaşın yaklaşımlarını) partiye daha yakın buluyordum. Bilincim oranında bu arkadaşların yaklaşım ve yöntemlerini partiye yakın buluyordum. Bu düşüncem ile ruhsal planda erkeğe güvensizlik bende uzun bir tartışma, çatışma konusu oldu. Ancak bu çatışmanın güven noktasında sonuçlanması ile yaptırım sürecine daha doğru katılma (ki çok da yeterli düzeyde değildi) sonucuna ulaştım. Bu güven bende o süreci aşma gücü ve çabası yarattı. Ama bu aşmanın kendi özgücümün olmadığını bilmek minnettarlık duygusunu oldukça derinleştirdi. Bu, benim geleneksel egemen sınıflar içinde şekillenen kulluk kültürümün bir ürünüydü. Aynı zamanda bu duygunun tam tersi olan gururuma yedirmeme de yaşıyordu. Karar "istenen çabayı, bilince çıkarmayı yaşamamıştır. Ancak attığı bazı adımlara cevap vereceğiz" biçimindeydi. Bilincimde Parti kararıdır diyor, saygıyla karşılıyordum. Ruhumda ise minnettarlık ile aşağılanmışlık duyguları arasında gidip geliyordum. Bu ruhsal duruşun tüm izleri pratiğimin ayrıntılarında gizlidir.

Bu çatışmalar bende teorik bilinçte geliştikçe özgürleşmeyi erkeği aşma yanılgısına götürdü. Yanılgı oluşu şöyleydi. Minnet duygusunu kolay aşamıyordum. Aşmak inkarla (Partinin, yoldaşların emeğini) özdeşleşiyordu. Öfke duyunca da Partinin teorisinin dışına düşüyordum. Çok karmaşık bir iç çatışmayı o dönemin örgütsel-eğitsel çalışmaların yarattığı güvenle buluşturdum. Asla kendimi erkeğe kullandırmayacağım, örgüt gücü olacağım, erkeğin elindeki silah örgüttür, bu yüzden eziyor, bastırıyor, bağlıyor, kullanıyor. Ben bunu aşmak için örgüt gücü olmalıyım bilinci ve kararı geliştirdi. '95 başlarında benim açımdan kendimi bazı MB üyelerinin geleneksel (yedek üyeleri de dahildi) yaklaşımlarına karşı ihtiyat adına örgütlenme (aslında karşıya alma, tepki toplama pratiği idi bu), Partiyi MB sekreteriyle sınırlandırma, bu ilişkide ise kayıtsız bir bırakmaya yol açtı. Yine MB sekreterinin öncülük ettiği tartışmalar sonucu bu kayıtsız bırakmanın çok bağımlı bir ilişki olacağını bilince çıkardım. '95 başlarında bu bilinç bende ilişkiye doğru katılma düşünce ve kararını geliştirdi. Bu kararım doğrultusunda daha mesafeli bir duruşu esas aldım.

Ancak bu kez de o güne kadar bilincinde olmadığım bazı eğilimlerim açığa çıktı. Özgürleşmenin kaçışla olmayacağını, bunun bir iç savaş olduğunu giderek bilince çıkardım. Dolayısıyla ilişkide mesafeyi, ölçüleri korumayı

kendime bir iç savaş, yavaş yavaş yeniden şekillenen bir eğilim geliştiğini görünce bunu gelişmenin bir dinamiği, kendimde yeni bir kadın yaratmanın gerekçesi bilincine ulaştım. Gelişen eğilimlerim, geçmişte cins ilişkilerinde yaşadığım güdüsel eğilimlere, duygusal sorunlara benzemiyor, ruhumda bu tür yansımaları olmuyordu. Bu yeni durumu tanımlayacak bir kelime dağarcığım da yoktu. Ruhumdaki yansımaları birçok kez tartıştım, ölçtüm, biçtim, kavramaya çalıştım. Defalarca eskisi gibi mi, değil mi? Sorusunu sordum. Değildi. Bu eğilim beni Partiye, özgürlük iddiasına çekiyordu. Ama geçmiş kişilik alışkanlıkları bu eğilimleri geleneksel zemine çekme gücündeydi. Bunu kendimde bu duruş ve ilişkilerde savaş gerekçesi yaptım. Bir kadın olarak gücümün, bilincimin, ruhsal, sosyal ve kültürel donanımın çok çok üstünde bir savaşa girdiğimi şimdi daha iyi kavırıyorum. Bu savaşı kendimde yürütmenin bedeli çok ağır oldu. Açığa çıkardığı bir gelişme çizgisi var. Partinin değer verdiği gelişim çizgisidir. Bir de yanılgıları, sapmaları var. Bu da Partinin savaştığı bir boyut oldu. Kısacası kendi için savaşımın, iç sorgulamalarımın, kendimi yeniden yaratmanın odağında MB sekreteri arkadaşın bende yansımaları vardı. Bu iç savaş hiçbir zaman hiçbir geleneksel duygu ya da düşünce ile tanımlamadım. Bu savaşı kazanırsam Partileşeceğim dedim. '96 sonuna kadar bu bende Koğuş Birimi pratiğimde birçok parçalı, istikrarsız yürüyüşe yol açtı. Bu savaşın fiziğim üzerindeki baskısı ağır hastalıkları açığa çıkardı. Giderek hastalığın kendisi fiziğimin kaldıramayacağı boyutlara ulaştı. Ancak hastalığı çözüp siyasal yaşamda bir rotaya kavuşma isteği, zorunluluğu bende içimdeki eğilimlere teslim olma boyutunun ağır basmasına yol açtı. İstanbul'dan döndüğümde bu durumdaydım. Sonrasına geçmeden önce şunu da eklemek istiyorum. Sultan arkadaşla ilişkimde iyileşmelerin başlaması kendimdeki bu iç savaşın başlamasıyla eş zamanlıdır. Daha doğrusu bir biçim ve yön kazanması ile eş zamanlıdır.

Pratiğimin bu dönemlerinin siyasal çözümlemesi '95-96 yılı konferansları için hazırladığım raporlarımda mevcuttur. Bir kez daha tanımlamak gerekirse şunu belirtebilirim: Bu savaşın kadın-erkek ilişkilerinde doğru bir iç savaşın örgütleniş, buluşma, örgüt gücü kazanmayla mümkün olacağını kavradım. Pratiğimde Partiye buluşma isteği, iç savaş ile sınıf karakterim, bilinç düzeyim, bir kadın olarak gelişen duruş, davranış ve alışkanlıklarımın açığa çıkardığı düşünce ve davranışlar, yöntemler hep bir çatışma halinde oldu. Cinsiyetçi bakış açısı biçim değiştirmişti. Kaba anlamda aşılmıştı. Ancak çelişkinin yönü de doğru çözümlenmiş değildi. Doğruyu yakalama isteği, çabası ile gerçeklik arasındaki büyük uçurum pratikte sürekli yanlış yapmaya, yanlışlardan öğrenme gibi en geri öğrenme biçimine götürüyordu. Feodal küçük-burjuva sınıfın duruşu, eğilimleri ve bilinç etkileri pratiğimi derinden etkiliyordu. Bu savaşı illa kendim kazanacağım inadı ve gururu, bir daha kendini asla geleneksel erkek ilişkilerin bulunduğu platformlarda ele almama kararı ve bu kişiliklerin parti gücüyle yarattıkları geleneksel psikolojik baskıya öfke beni içime kapatıyordu. Sadece MB sekreteri ile konuşma isteğim ise zarar verme kaygısına, arkadaşın kendi iç savaşına, gelişim sürecine tersten, olumsuz bir giriş yapma kaygısına, yine "acaba niye?" sorularına muhatap olma kaygısı içime kapatıyordu. 96 sonunda "bu arkadaştan zarar vermez, gelmez. Ben tamamen bu arkadaşın belirlediği örgütsel çerçevede hareket edeceğim" kararına, ruhsal duruşuna ulaşmıştım. İstanbul'dan böyle bir psikolojiyle geldim. Geldiğimde konferans sürecinin hazırlıkları sürüyordu. MB içinde bazı kişiliklerin duruşu ele alınıyordu. Bu dönem bu kişiliklere ilişkin tüm düşünce ve görüşlerimi anlatmak istedim. Ama zaman çok sınırlıydı. Sürecin gelişimini kavrama gücüm yoktu. Kendimi hangi düzeyde katabileceğimi, söyleyeceklerimin nasıl karşılanacağını hesaplayacak durumda değildim. Bu yüzden "fırsatçılık yapıyor" denilmesi ihtimali gururumu zedeleyici olacak diye, onurumu kırarak diye sessiz kaldım. MB yedek üyeliği için düşünüldüğüm söylenince hem isteme, hem kendini hazır hissetmeme arasında sıkıştım. Fakat gelmeden ulaştığım kararı esas aldım. Bu bana zarar vermezdi, böyle isteniyordu. Ben de gereğini yapardım. MB içi sınıf savaşının düzeyinin bilincinde değildim. O zeminde kadının konumlanmasının nasıl bir savaş konusu olacağını kavrayacak durumda değildim. Bana ütöpik ve romantik bir düzenleme gibi geliyor ve haz veriyordu. Yine kadının özgürleşmesinde bir şanstı. Gerçi kota uygulaması biraz onurum üzerinde ezici etkiler yaratıyordu. Yapılan tartışmalar ikna edici oldu. Bu olumsuz etkiyi bir süre için aştım.

***Konferansta Keskin ark. şahsında açığa çıkan tasfiyecilik, iddiaları hiç gerçekçi görmedim. Verileri çok aksız, önyargılı ve sübjektifti. Ancak benim kendi içi savaşımın teslimiyet yönünün ağır baktığı bir süreçle buluşması ciddi bir kırılmaya yol açtı. Parti içinde kadının düşürücülüğünün erkek egemen kişiliklerin dilinden ifadesinin ağır ruhsal baskısını daha gerillaya ilk katıldığım günden beri dehşetle yaşamıştım. Yine en değer verdiği ilişkilerde bile kadının nasıl tersine çevrildiğini, zarar verici öge haline geldiğini görmüştüm. O zamandan bilinç altına kazınan bir şey vardı. "Asla düşüren kadın olmayacağım." Bu, güzel ve anlamlı bir hedefti. Ama ayakları havada, yasaların, toplumun yasalarının gücünün bilincinde olmadan alınmış bir karardı. Benim gerçekliğimin de dışındaydı. Sadece özgürlük isteğime denk düşüyordu. Bu iddiaların bende çatışma düzeyi adının doğru bir yoldaşlık ilişkisine ulaşabileceği inancım kırıldı. Kadın, işte yine erkeklerin iktidar savaşının bir aracı halinde kullanılıyordu. Bu onların dünyasıydı. Ya kullanırlardı ya da bir diğeri için kullanılırdı. Sağduyumu ve soğukkanlılığım biçimde ne kadar korumak istesem de kaybettim. biçimde divan üyesi olmanın sınırlayıcılığı hakim oldu. Hemen ardından Can arkadaşın kendisine dönük eleştirileri öfkeyle ele alışının amacını kavrayamadım. Kavrayacak bir ruhsal duruş itibariyle güvenilir hale gelmişti. O da artık benim açımdan bir yanılgı haline geldi. Bir kez daha aslında örgüt gücü olmak için erkeği hiçe saymanın gereğini düşündüm ve inandım. Kaybettiklerimin tüm öfkesi, acısı, inadı bu süreçte bir kez daha gündeme

geldi. Bütün bunlar ise Can arkadaşla ilişkilerde peşpeşe patlamalı bir biçimde çıktı. Yeniden geleneksel kadının baş belası haline gelen duruşu bende açığa çıktı. Can arkadaş ve yakın çevresindeki tün arkadaşlarla ilişkilerime ve şirazedenden çıkmış bilinç ve bilinçaltı parçalanması yansıdı. Bir kadın olmam bütün kişilik sorunlarımın çıkış noktası olmasını engelliyor, aksine çözülmeye yol açıyordu. O güne kadar kendimde sürdürdüğüm, bunda olumlu sonuçlanan boyutlar sanki bu savaşı hiç aşamamışçasına yeniden ortaya çıktı. Konferans sonrası oluşan psikolojik ortamın hiçbir hassaslığını gözetecek durumda değildim. Harekete geçiren dinamikler bilinçten yoksundu. Duygular, önyargılar, yanılgılar, bilinçaltında pusuya yatmış bütün eğilimler harekete geçti denilebilir. Bu eğilimlerin özünü erkeği dışlayan, erkeklerle hiçbir zeminde ilişkiye inanmayan, güvenmeyen eğilimlerdi. Bu eğilimlerim, öfkelerim Can arkadaşın olmadığı zeminlerde Sultan ark.'a yansıdı. Bu noktada bilinçli bir yönelme yoktu. Bir kadın tarafından anlaşılacağına inanma istek ve eğilimi var mıydı? Bilmiyorum ama bir süre sonra arkadaş olumsuz etkilediğimi gördüğümde kontrolü ne kadar kaybettiğimi fark ettim. Sultan ark.'ın Can arkadaşla aynı şeyleri düşünmediği tek zamandı. O zaman da aslında Can arkadaştan ne kadar uzaklaştığımı fark ettim. Bu kez bir daha asla buluşmama kaygısına kapıldım. Sultan arkadaş bana paralel davranmaya başladığını, yanlış yaptığını, haklı olanın Can ark. olduğunu, benim bu savruluşumun tüm nedenlerinin benden kaynaklandığını söyledim. Kendimi toparlama kararına ulaştım. Aslında bu karar kendimdeki çelişkileri çözme değildi. Kadere boyun eğme kararı idi. Güvenilen tek halkanın da güvensizlik haline dönüşmesinden korkma, kaygılara gömülmenin sonucu teslimiyetti. Tam bu dönemde tekrar hastalık nedeniyle İstanbul'a gittim.

Hastanede yattığım süreç tüm bu yaşananları soğukkanlı bir temelde ele alma, değerlendirme süreci oldu. Kendimdeki savaşı kendiliğindencilığe bırakmanın çok kötü bir bitiş olacağını bir kez daha kavrama gelişti. En büyük ilişkinin yoldaşlık ilişkisi olduğu, bunun da savaş ilişkisi olduğunu yeni bir bilinç düzeyi ile kavradım. Kendimdeki savaşı yeniden sürdürme, toparlama, kendini örgüt gücü haline getirme kararına ulaştım. Dönüşümdeki pratiğim bu kararın özgüveni ile MB ilişkilerine giriş oldu. İlk başlarda belli bir ihtiyat, temkin vardı. Örgüt gücü olma kararı doğrudu. Ancak bunun arka planındaki ruhsal duruş sağlıksızdı. Geçmişte, '95'te açığa çıkan eğilimlerin konf. sonrası tartışmalarda parçalanıp gittiğini düşündüm. Fakat bu durum MB içinde ilişkilere girince ve YAJK toplantısına hazırlanırken başka bir biçimde açığa çıktı. Gelişme isteği ve dinamiği zayıflamıştı. Bir yerlere sığınma eğilim ve dürtüleri, düşünce ve duyguları harekete geçti. Hiç savaşılmayacak, boyun eğebileceğim ve dokunulmayacak bir ilişki isteği gelişti. Bu hiç kimsede hiçbir biçimde somutlaşmadı. Ancak sorulduğunda davranışlarıma yansımış olması olasılığını o zaman da belirtmişim. Bu yaşadıklarımı ciddi gördüm. Hemen gidip söylemek istedim. daha sonra benden bunu kendimin aşmam istenileceğini düşünerek kendi kendime bu süreci aşma kararına ulaştım. Bu psikolojiyi YAJK örgütlenmesi üzerinde yoğunlaşarak aşmaya çalıştım. Aştığıma inandığım zaman da gidip Partiye açtım. Bunu samimiyetim açısından önemli gördüm. Aşmadığım ve anlatmadığım taktirde, kendimde yarattığım özgürlük istemine ters düşeceğime inanıyor, bunu bir özsaygı nedeni olarak görüyordum. Fakat bu süreçten sonra hırsla çalışmalara yöneldim. Tüm işleri yapma girişimi, eğilimi, bunu yaparken örgütsel sınırları gözetmemeye yaşandı. Ancak zamanla yeniden Can ark.'la ilişkilerde '95'te gelişen eğilimin aslında çok derin olduğunu, geçici bir süre içinde yitip-gitmiş gibi göründüğünü anladım. Hatta bir anlamda benim için birçok özelliği, boyutu yeniden tanıma, deyim yerindeyse yeniden keşfetme yaşanıyordu. Aslında alana ilk geline günden bugüne yaklaşımlar çekici geliyordu. Bu, bu yıl daha da arttı. Fakat bu savaşı sürdürme iddia ve inancımı kaybetmişim. Bu beni kendimi farklı ifade etme biçimine yöneltti. Bağımlılaşma korkusu, kaygısı derinleşti. Örgütsel çalışmalara yüklenme kendi içinde hem bu çelişkiyi aşma yöntemi, hem de kendi başına varolma, özgünlüğü, niteliği gözetmeksizin her türlü ilişkiden kopuş olarak algılama gelişti. Bu mümkün değildi. bir örgütsel pratik içindeydim. Emeğe saygılı bir yoldaş olmak gerekirdi. Bu kez kendimi bu çekim merkezinden çıkarma arayışı gelişti. Tüm MB'ye yayılan bir ilişki dengesine kavuşma gereğine inandım. Buna yönelirken şu gerçekle karşılaştım. Can arkadaş, Meral arkadaş ve Ümrân arkadaşla ilişkilerde sınırları kaybetmişim. Can arkadaşın dediğini yapayım, bu ilişkilerin uyumlu bir öznesi olayın derken sınırları sildim. Can arkadaşla bağımlı olmayayım diye attığın her adımda merkezi parçalayan, merkezini kaybeden bir duruşum çıkmaya başladı. Bu platform dışındaki ilişki zemini daha tehlikeliydi. Geçmişte geleneksel ilişkileri yaşadığım dönemde bu özellikleri belli oranda görme gücü gelişmişti. Bu durum diğer MB üyesi arkadaşların (özellikle Nihat arkadaşın) gelişen dördümlü görüşmelerden rahatsızlık düzeyini fark ettim. Ürküntüye kapıldım. Bende etkilerini anlatmasam da o dönem Nihat ark.'taki tepkeleri Can ark.'a anlatmışım. yeniden sonucu ne olursa olsun Can ark.'la ilişkilerde doğru bir duruş savaşına yöneldiğimde çok kötü parçalanmış olduğumu, karmakarışık bir sorgulama içine girdiğimi fark ettim. Bunun üzerine Kasım sonu Aralık başında nasıl yaşıyor, düşünüyorsam böylesine rapor ettim. O an ilk karşıma çıkan ilk arkadaşla paylaşacak kadar sıkışma içindeydim. Nursemin ark.'a okuttum. Okuturken yanılgımı fark ettim ama iş işten geçmişti. Can ark. okursa yaşadıklarımı anlar, ben de daha rahat paylaşırım diyordum. Raporum diğer iki arkadaşla paylaşılan bir zeminde ele alınınca yeniden soğukkanlılığımı yitirdim. Aslında kendiliğindenci bir rapordu. Niyette olmasa bile arkadaş geleneksel bir zemine çekme anlamına geliyordu. Bunu fark ettiğimde, kendi kendime yorumladığımda gidip özür diledim. Özeleştirimi sundum. Çünkü içimdeki çelişkileri asla geleneksel bir zemine taşımak istemiyordum. Bütün bu gel-gitler her

girdiğim ilişkiyi parçalayan, dağıtan, tepkileri örgütleyen bir biçim aldı. Bu noktada çözümsüz kaldıkça pratiğe yönelme, ama pratiğe fazla gömüldüğümü görme daha önce tempomun kaynağını sorgulamaya itmişti. Orada da iç dengelerimi doğru oturtmamanın etkili olduğunu görmüştüm, ama kabullenemiyordum. Geleneksel bir güdümleniş içinde olmak istemiyordum. Fakat kadın olarak gerçeğimin bunu ifade ettiğini de hissediyordum. Aşmak istiyor, aşamıyordum. Pratiğe gömüldükçe bu yaşadıklarım, örgüt olma isteğimin ardındaki sınıfsal eğilim ve dürtüler derinleşiyordu. Neredeyse her üst komitenin bir çalışanı haline gelmişti ve MB inisiyatifini de kullanıyordum. Kendi başına bir MB haline gelmiştim.

Bütün bunlar yaşanırken MB pratiği ve ilişkileri içinde Ümran arkadaşı tanıma da yavaş yavaş gelişti. Ümran arkadaşla bir cins hesabı, duygusu ya da dürtüsü biçimde tek bir anda bile buluşmadım. Ne ruhumda ne de bilincimde bir tek bu biçimiyle ize rastlamadım. Fakat sürekli ilişki içinde olduğum için benim tüm gel-gitlerim, tepkilerim o arkadaşla yansıdı. Bunun dışında Can ark.'la ilişkilerde yaşadığım tüm ruhsal durumların sonuçları bu arkadaşla ilişkilerde uzlaşma ya da tepki biçiminde çıktı. Aslında arkadaşın kadın karşısındaki konumlanışının geleneksel olduğunu, MB ilişkilerine girdikten bir süre sonra şahit oluyor, gözlüyor ve düşünüyordum. Bu geleneksellik kadından kaçış, dikkate almama, emek harcamama biçiminde somutlaşıyordu. Eleştiren ama değişmesine inanmayan, eleştiren ama aşması için hiç çaba harcamayan, sadece çabayı eleştiri ile sınırlayan, eleştiriye ise erkek bakış açısıyla gerçekleştiren bir duruştu. Beni eleştirmeyişini de bu duruşun bir parçası olarak görüyordum. Kabullenemiyordum. Burada kabullenemeyişimin nedeni şuydu. Can ark. böyle bakmıyor, bu arkadaş kendi platformuna alıyor, değer veriyor, ama o en çok çaba harcanan noktada kendi duruşunu düzeltmiyor, kendini kaymıyor. Bunları yaparken de örgüt kaygıları arkasına saklanıyor diyordum. Tepkiler bu düşüncelere denk gelen duruşlarla karşılaşınca açığa çıkıyordu. Bu duruşa sahip bir erkeğin kadına değer vermeyeceğini, doğru yoldaşlık ilişkisine çekmeyeceğini düşünüyordum. Uzlaştığım zamanlar ise Can arkadaş bu arkadaşla değer veriyor, güç vermek istiyor, ben bununla çelişen, bu ilişkiyi bozan olmamalıyım dediğim zamanlardı. Başarı potansiyeli görme de bu anlamdadır. Yani Parti değer veriyor, ben de vermeliyim anlayışı. Öz de ise bir çok konuda abartılı bir kişilik olarak değerlendirme vardır. Bu ilkesizliğe götüren yaklaşım ve merkezdeki ilişkide yaşadığım savurmalarıdır.

Merkezi parçalamanın bir halkası haline bu ilişkinin gelmesi, diğer raporda ele alıp da eksik kalan boyutu budur. Bu ilişkiye böyle ilkesiz katılım yeni siyasal-örgütsel seminde bağımlılaştırmış, güdümlerken noktaya getirmiştir. Örneğin arkadaşın Hasan arkadaşla ilişkin görüşlerinin sözcülüğünü benim yapmam, yine tekrarlayan bazı davranış biçimlerini bunun dışında değerlendirmiyorum. Bir anlamda deyim yerindeyse örgütsel ilişkilerde ikinci sekreter gibi, yaklaşma yaşanmıştır. Bu tanım MB sekreteri arkadaşın yapması üzerinden yapmıyorum. Ben daha önce de bu tanıma ulaşmıştım, "benim merkezim kim, ben bu örgütlenmede kimden emir alıyorum" sorusu beni bu sonuca ulaştırmıştı. Çünkü arkadaşın üstenci yaklaşımlarını, zaman zaman ciddiye almama biçiminde yansıyan davranışlarını sindiremiyor, tepki duyuyor, "bu arkadaş herhalde kendini Can arkadaş sanıyor" diyordum. (Bu, Can ark. böyle yapıyor anlamında değil.) Fakat bilinçte parçalı gözlemler güvensiz kılıyor, fazla karşıya almayı göze alamıyordum. Bu zamanla bağımlılaşıma, bu arkadaşın anlattıklarını, bir konudaki görüşünü sorunları bağlayan son söz olarak algılamaya yol açıyordu.

Açık görüşte yaşanan sorundan sonra Can ark.'ın eleştirisi beni bir süre rahatlatmıştı. Arkadaşla idare dışında bir sorunu konuşmuyordum. Dolayısıyla görüşlerinin etkisine girmiyordum. Sonra bu da eleştirilince dengeler bir kez daha bozuldu. Bütün bunlar çok masum sorunlar değildi. Çünkü bir yandan da adeta bir erkekten daha fazla bu zemini kendi hakkı görme ve giriş söz konusuydu. Bu eğilim sınıf karakterinin yansımasıydı. Bir yandan bu kadar gözü kara ilişkilere girme, bir yandan da yönetmeyi, yönetici olmayı doğal bir hak olarak görme, öte yandan kadın olarak kendini bir bütün çizgiye oturtamama, ruhumdaki gidiş-gelişler tersten ifadelere yol açıyordu. Bu ilişkinin üzerimdeki baskısı arkadaşın benimle ilişkilerde ya uzaklaşması, ya da rahatlıkla tepki vermesi gibi bir duruşun benim rapor boyunca dile getirdiğim sıkışmalarla buluşunca açığa çıkıyordu. Belki çok uç gelecek, ben de siyasal olarak tanımlayacak verilere sahip değildim, ama bende yansıması Keskin arkadaşın geleneksel egemen duruşuyla yarattığı ruhsal baskıya benziyordu. Fakat arkadaşın duruşunda hiç bir duygusal dayatmayla karşılaşmadım. Yine bu soru bana soruncaya dek kendimde, ilişkilerde bir kez olsun düşüncemden, duygularımdan böyle bir olguyu geçirmedi. Aksine çok uzağımda gördüğümü şu an rahatlıkla belirtebilirim.

Koğuştaki yaşananlar, Sultan ark.'ın görevden alınışı, bir kadın olarak MB'deki tüm hassaslıkların bende yoğunlaşması, yine koğuştaki arkadaşların peş peşe çözümleri, benim konf. sonrası yaşadığım çözümlerle ilişkilidir. Ancak belirleyici değildir, düşüncesindeyim. Aksine bu tür duruşlar benim kendi iç savaşımı hep olumsuz besleyecek nitelikteydi. Enerjimin büyük çoğunluğunu arkadaşların dayatmalarının bendeki savruluşu, geleneksel ilişki, güdümler arayışlara çekmemesi için kendimle savaşta harcadım. Arkadaşlarla da uzlaşmadım. Bunu çok kaba yaşadım. Ama bu benim açımdan aşılması gereken bir durumdu. Geriye çeken dayatmalardı. Zaten kendi duruşum istikrarlı değildi, bu duruşlara güç veren tek davranışım kendimin bitişi olacaktı. bunu erkenden fark ettim ve uzlaşmadım. Ama çok kaba savaştım. Fakat baştan beri yazdıklarım örgüt olamadığım, yönetemediğimi, özgürlük ilkesine çekemediğimi, çözüldüğümü zaten ortaya koyuyor. Bu duruşumun arkadaşların çözülüşüne hız kattığına inanıyorum. Çünkü benim

MB'deki tüm sancılarım koğuşa yansıyor, Sultan ark. görev dışında kalmıştı. Kısacağı özgürleşme, öncüleşme pratiği arkadaşlara başarı güveni vermiyordu. Bunun onlardaki geleneksel, bastırılmış yönleri beslediğini, kendiliğindencilğe ittiğini düşünüyorum. Önemli bir etkileme düzeyi olabileceği olasılığını dışalamıyorum. Yine sorunlarla mücadele yöntemimin kaba oluşu da güvensizliği, gelenekselliğe kayışı beslemiştir. Çünkü bir çekim noktası değil, itim noktası idim. Partiye çekemeyen her bireyin kendi içinde çalışma alanları olan üst komitelerde yer almanın da bir baskı unsuru olduğunu düşünüyorum. Kısacası erkeğin zeminine bir erkekten daha rahat girme, kadın platformunda erkek sözcülüğünü en kaba erkekten daha fazla yapmayı ifade ediyor. Böyle bir temsil düzeyi özgürlüğe çekemezdi. Var olan geleneksellikler bu zeminde beslendi ve saldırıya geçti.

Sonuç olarak kendimdeki iç savaşın adını, kadın olarak özgürleşme isteği, iddiası ile birçok geleneksel dürtü ve eğilim arasında gidip-gelen bir kadının iç savaşı olarak tanımlıyorum. Çelişkinin adını tam koymadığım için de raporlar gerçekliğimin belli yönlerini önemli oranda ifade etse de çıkış noktası olamadı.

Meral ark.'la ilişkilerde olumlu olması açısından hep çabam oldu. bu ilişkide bir önceki raporda yaşadığım sorunlar dışında bir sorun yaşamadım. Bilincimde bir kadın olarak hiç karşıma almadım Duyguda da bunu yaşamadım. Fakat daha çok güç verecekken veremediğini düşünme, zaman kırılmaları yol açtı. Çok kez işte yaşadığım savrulmaların kaynağını paylaşmak istedim. Ama zarar veririm düşüncesi, dile düşürürüm, doğru anlatamazsan sıradan, basit bir kadın arayışı olarak algılanır korkusu beni engelledi. bir süre sonra ise örgütsel olarak yanlış bulduğum için paylaşmam derilmeşti. Yüzeydeki gelişmeleri de arkadaş fazla paylaşma taraftarı değil. Her şeyi kendi başıma aşmamı isteme var. Bu teorik olarak doğru, ama pratikte ben bunu başaramadım. Son yazdığım rapor bana kısmen olsun çözüm gücü oldu. Ancak iç çelişkilerimi tam olarak tanımlamayışım bir süre sonra kaçışlara yol açtı. yeniden yıl boyunca örgütlemeye oluşan davranış, ilişki alışkanlıkları gündeme geldi. Bu süreçte kendimi aşma kararım ile gerçekliğim hem beni, hem de örgütsel ilişkileri aşırı derecede zorladı, hassaslaştırdı. Ancak alınan yeni kararların boyutun kavradıkça sorunlarımın önüne hitap ettiği için benim üzerimde onur kırıcı yönleri olabildi. Böyle yansımaları kendi duruşumdan kaynaklıdır. Son olarak Can ark.'la gerçekleşen üç saatlik tartışma, aslında benim açımdan büyük bir buluşmaydı. Fakat esas yaşadığım çelişkiyi arkadaşlara açmadığım için de kendimi, samimiyetsizliğimi sorgulattı. Yoldaşlıkta bu kadar ısrarın cevabı samimiyetsizlik olmamalı düşüncesine götürdü. Sonra kesin cevap olma kararına ulaştım. Saygıyı koruyacağım dedim, ama ertesi gün aynı zayıf, basit noktalarda ilişkileri zorlayan duruşum açığa çıktı. Bunun üzerine kesinlikle kendimde yaşadığım tüm bu savrulmaları açma kararına vardım. Bu rapor aslında Konf. sürecinde yazdığım raporda ifade ettiğim pratiğin ruhsal çözümlemesidir.

Bu pratik, ideolojik-siyasal olarak, bir kadın olarak geleneksel ideoloji-politika anlayışlarının zemininden kurtulmamak, bu anlamda Parti zemininde gelişen bilinçle bu anlayışların karmaşası olan bir ideolojik duruşa kavuşmaktır. Parti ideolojisiyle teorik bir tanışma yaşansa da, bu ideolojiye ruh katılmamış, pratik politikanın gerekçesi yapılamamıştır. Özgürlük adına, özgürleşme adına tüm kölelik ideolojilerinin bir karmaşası gelişmiştir. Kadın özgürlüğü savaşında ilkeli, istikrarlı bir savaşçılık değil, bireysel kurtuluş, bireysel olarak kendini güvenceye alma, bunun yolunu da her türlü ilişkiyi parçalama, ilişkisizlikte arama yaşanmıştır. Bu duruş sınıf dürtüleriyle de buluşunca benmerkezci, örgütü dağıtan bir ilişki biçimi açığa çıkmıştır.

Kendimdeki eğilim bugün de beni Partiye, özgürlüğe çeken bir eğilimdir. Pratiğim bu eğilimin ruhundaki yansımalarının tersine dönmesi biçiminde yaşandı. Kadir bilmek, vefalılık bu savaş ilişkisi dışında çok kolay, kendini bir köşeye çekerek, etkisizleştirerek insan bunu başarabilir. Esas başarmak savaş ilişkisi içinde olmalıydı. Ben '97 başından yaşadığım kırılma ve savulmayı aşamadım. Diğer raporumda aldığım kararı uygulamak için hala zamanım var mı? Buna Parti karar verir. Ben geçen hafta sonu gerçekleşen tartışmadan sonra tüm duvarları aştığıma inanıyorum. Bu yetmiyor. Bir de geçmişin alışkanlıklarını, eğilimlerini, dürtülerini aşmam gerek. İçinde Can ark.'la ilişkilerde yaşadığım eğilimi tanımlayacak durumda değilim. Pratik sonuçları geleneksel sınırları aşmadıysa bu, benim duruşumdan, kendimi aşma savaşında güçlü bir irade yaratamayışımın kaynaklıdır. Fakat bir kadın olarak bilincimde ve duygularımda beni Partiye, özgürlüğe çeken bu eğilimi yeniden kendim için bir gelişme dinamiği, özgürleşme gerekçesi yapmak istiyorum. bu da büyük bir yoldaşlık savaşına karar kılmaktır. Özgürlüğe, özgür geleceğe, özgür kadın ve özgür erkeğin yaratılacağına, özgür ilişkilerin yaşanacağı bir geleceğe hep inandım, hala da inanıyorum ve inanacağım. Bugün bu raporumu yazışımın temel nedeni, kendimi aşma iradesini yeterince yaratamayışımıdır. Bunu başardığım zamanlar da oldu. Ancak kendimde çelişkiyi doğuru tanımlamama, siyasal bir güç olamamanın önünde engel oldu. Karşıta dönüşen, kendini tersten ifade eden bir duruşu yarattı. Özgürlük mücadelesinin zorluklarını, acılarını her düzeyde yaşadım. Bu anlamda gelişim süreçlerinde yoldaşlarımı da çok zorladım. Onları da çok üzdüm. Her şeyden önce Partinin, yoldaşların beklentilerine cevap olamayışımın hep yaşadım. Bugün kendimi geleneksel bakış açıları ile değerlendirmiyorum. Bu anlamda yaşadığım ezilmede devrimci duyguların, sorumluluğun rolü var. Bir kadın olarak cins psikolojisini, cins çelişkisini doğru temellerde aşmak yarın da, bugün olduğum gibi yaşanacak. Öz itibarıyla biçiminin bu zeminde bu ilişkide açığa çıkması benim için bana rağmen, niyetlerime, içimde kazanma iddiamına rağmen, bana rağmen kazanılan bir süreçtir. Ancak kendi

çelişkilerimin beni aşan toplumsal bir gerçek olduğunu, etkileri ve sonuçlarının benimle sınırlı kalmayacağını bugün daha iyi kavıyorum.

Kendimdeki duruş özelliklerini, alışkanlıkları, gururu, hemen etki altında kalan her türlü siyasal-örgütsel bağımlılığa açık yönleri, yine hemeinslerimle ilişkilerdeki egemen duruş ve üslubu, davranışları, karşı-cinsle ilişkilerdeki istikrarsız duruşu hızla aşmam gerekiyor. Partinin örgütsel konumlanışında her türlü kararını sonuna kadar saygıyla karşılayacak ve irademi katacağım. Bu raporun bendeki tüm engellerin aşılması anlamına geldiğine inanıyorum. Kendime ilişkin öneri veya görüş belirtmekten ziyade Partinin kararını esas alacağım. Bu yılı kazanacağım. Özgürlük yolunun öğrencisi olacağım. Hangi biçimde ve konumda olursa olsun erkek yoldaşlarımla ilkede buluşacak ve bunu pratiğimde ispatlayacağım.

Özgürleşme isteği bende hep tutku düzeyinde yaşandı. Belki de bu yüzden hiçbir sorunu sıradan yaşamadım. Birçok şeyi derinden yaşama, bende uçlara savrulmayı da beraberinde getirdi. Çok zorlandım, parçalandım, deyim yerindeyse ağır bir hasta kadar kan kaybettim. Gelinek noktada bendeki bireyci yönler çok zayıf düştü. Ölümcül haldeler. Bu raporun bu bireysel, geri yönleri son bir darbe olacağına inanıyorum. Özgürlük savaşçısı olmak istiyorum. Bunun için her türlü zorluğa göğüs germeye hazırım. bir daha asla Partiyi basit sorunlarla uğraştırmayacağım. Kendimde bir özgürlük savaşçısının iradesini, bilincini ve eylemini yaratacağım. Bu ateş Newroz ateşi gibidir. Yeni bir Newroz sürecine girerken kendimi bu Newrozun ateşinde arındırıcısına arındırmaya, aklamaya ve kendi küllerinden yeniden yaratmaya her açıdan hazırım. Bu kararımı verirken yine en büyük güç kaynağım Partidir, örgüt ve kurum ilişkileridir, yoldaşlık emeği, sevgisi, saygısıdır. Geleneksel bakış açılarıyla kadını bir daha asla değerlendirmeyecek, kadındaki yaşam ve zafer gücünün varlığına inancım maddi bir ürüne dönüştürecek. Burada belirttiklerim ömür boyu kendimde ve dışımda bir savaş gerekçesi olacaktır.

Bir kez daha Partinin her türlü kararını saygıyla karşılayarak, irademi katacağımı belirtiyor, bağlılık andımı tekrarlıyorum.

19 Mart 1998

Devrimci selam ve saygılarımla

Sema YÜCE

ÇANAKKALE VII. ZINDAN DİRENİŞ KONFERANSI'NA

Final yılının başarıyla tamamlandığı, Partimizin savaşta ZAFER, yaşamda ÖZGÜRLÜK yılı olarak tanımladığı 1998 yılının sorumluluklarını kavrama temelinde sürece katılmaya çalışacağım. Bunun yolu da elbette pratiğin hesabını doğru vermekten geçiyor. Geçen yıl zindan duvarlarını aşma, emekçi bir kişiliğe ulaşma, partinin sosyal ölçülerine kavuşma, parti yaşamını esas alma ve kadın özgürlüğü mücadelesinin zindanda oturtulmasında aktif bir biçimde yer alma hedeflerini önüme koymuştum. Hedeflerime bir bütün ulaşamadım. Mücadelede yürümede hiçbir zaman kararsızlık sorunu yaşamamakla birlikte, esas olarak, mevcut kişilik yapım hedeflerime ulaşmamı engelledi. Bir de yılın tümü aynı düzeyde yaşanmadı, kendi içinde bazı farklılıklar oluşabildi. Konferansta kota uygulamasının bir sonucu olarak MB yedek üyeliğine seçildim. Daha sonra MB üyesi bir erkek arkadaşın görevden alınması sonucu MB üyeliğine getirildim. Bu süre içine MB üyeliği yanı sıra AİB ve MYK sekreterliği, Kadınlar Koğuşu ve YAJK Birimi Üyeliği, sekreterliği görevlerini yürüttüm. Yine KB içinde eğitim, diğer siyasetlerle ve idare ile ilişkiler çalışmalarını yürüttüm. Yıl boyunca yaşanan pratiğim esas itibarıyla görev içindeki durumumdur. Bu anlamda MB ve YAJK raporunda belirtilen tüm eksiklikler, anlayış ve sorunlar benim de özeleştirimdir.

Her ne kadar konferansta göreve seçildiysem de yıla sorunlu ve borçlu giriş yaptım. Konferansta öncülük noktasında yaşanan sorunları kendime yanlış yaklaşımın bir sonucu olarak doğru karşılayamadım. Tasfiyeciliğin iddiaları karşısında geleneksel kadının özgüven yoksunu ve kaygılı yaklaşımları sonucu tepkiselliği ve sıkışmayı yaşadım. Dolayısıyla bireysel raporların değerlendirildiği gündem maddesinde İK üyesi arkadaşlara dönük eleştirilerde oldukça tepkisel, öfkeli bir ruhsal duruşla sorumsuz yaklaşılarak tasfiyeciliğin yedeğine düşmüş oldum. Bu pratiğimi kavramakta tutucu davrandım. İK ve DK'na özeleştiri raporu sunmama rağmen MB karşısında kötü bir direniş sergiledim. Bu durum gelişmelere subjektif, kuşkucu yaklaşımımı açığa çıkardı ve değerler karşısında bir savrulmaya yol açtı. Parti karşıtı eğilimlerim ciddi düzeyde açığa çıktı. Tutucu ve tersten bir direnişe geçtiğim için öncülük görevine sorumlu değil, sorunlu bir katılım sağladım. MB üyesi diğer bayan arkadaşla özgürlük olanaklarının doğru temsilcisi olacağıma, yarenlik diyebileceğimiz geri bir ilişki zemininde buluştum. Objektif olarak arkadaşı da kendi geriliklerimin zeminine çekim. Bu pratiğimi henüz anlamaya çalıştığım bir süreçte tedavi nedeniyle İstanbul'a gittim. Bir ay hastanede yattım. Döndükten sonraki pratiğim ise MB'e verdiğim özeleştiri temelinde tüm faaliyetlere eksik yanlarıma rağmen aktif bir katılım biçiminde gerçekleşti. Yılı kısaca böyle özetleyebilirim. Bu pratiğe damgasını vuran kişiliğimi ise şöyle izah edebilirim:

MB ve üst komitelerdeki görevim ile YAJK Birimi içindeki görevimi yerine getirirken açığa çıkan kişilik durumum en genel tanımıyla feodalizmin ve kemalizmin etkileri altında şekillenen ve kolektivizme gelmeyen kişiliktir. Bu da yoğun bir bireycilik ve ben-merkezciliktir. Bu duruş göreve doğru katılımı engelledi. Görev alanında özerk, merkezileşmeye ve kurumlaşmaya gelmeyen, parça-bütün ilişkisini yeterince gözetmeyen eğilimler sıkça açığa çıkabildi. Kaba materyalist bakış açısı parti ideoloji-politika ve örgüt anlayışını kaba algılama ve kaba uygulamaya yol açtı. Bu kabalık da bireysel tarzın bir ifadesidir. Yine değerler karşısında emek olgusundan uzaklık, resmiyet ve samimiyet dengesini tutturamama, politik olma ve politik olgunluğu her zaman ve her zeminde yakalayamama önemli zaaflarım olarak yaşandı. Böyle olunca da sorunlara ya abartılı, ya da ciddi olmayan bir tarzda yaklaşma yaşanabildi. Yıl boyunca en önemli sorgulama noktası yönetme-yönetilme ilişkilerinde yaşandı. Egemen tarz, üslup ve ruhsal duruş ilişkilerde ön açıcı olmayı engelledi. Egemen anlayışın kalıntıları sürekli bir iç dengeleri oturtma, özgüven sorununu yaratabildi. Kişilikteki parçalı ve çelişkili yönler öz-biçim sorunu olarak varlığını sürekli koruyan bir durum olabildi. Parçalılığın kaynağı da düzenin kazandırdığı anlayışları, alışkanlıkları aşmamış olmaktır.

Göreve yaklaşırken hakkını verme, daha sorumlu katılma istek ve çabam oldu. Ancak ayrıntılarla uğraşmam, esas kaçırma yolaktı. Esas olan MB ve YAJK Birimi içinde doğru bir kadın devrimciliğinin temsilini yapmak, ortak yönetim anlayışının esaslarına gelmekti. Ben ise MB içinde sürekli cins psikolojisiyle hareket ettim. Yani kadın olmaktan kaynaklanan kaygılar, "acaba ne kadar kabul ediliyorum, ne kadar güveniliyorum, görevi yüzümün akı ile bitireyim, bir an önce Konferans gelsin görevi devredeyim" anlayışı hakim olabildi. Pratiğimin başarısız olmaması gerektiğinin baskısı kadar kadın arkadaşlar olarak yaşadığımız ve MB' yansıyan her sorunun baskısını üstümde hissederek ilişkilere girmek yıpratıcı oldu. Belirttiğim öz-biçim çelişkisi en çok da bu alanda ortaya çıktı. Yıllardır içselleştirilmiş olan güçlü kadın olma imajı kendimi kandırdığım temel bir nokta oldu. Çünkü birakalım güçlü olmayı, parçalı ve çelişkili kişilik özelliklerim en doğal ilişkilerde bile oldukça güçsüz duruşlara, eleştiri kaldırma ve tartışma gücü yaratamamaya yol açabildi. Öz-biçim çelişkisi, iç dengeleri oturtamama ama her şeye de güç getirme zorunluluğunu duyma, soruna bilimsel değil gurur meselesi biçiminde yaklaşma en ciddi handikabım oldu. Kendi geriliğimi güçlülük gibi kanıksama yanlıgısı, olduğum gibi yansımamı çoğu zaman engelledi. Örgütsüz ve plansız yaşam biçimim hem kadın arkadaşlarla, hem de erkek arkadaşlarla sistemli ve verimli ilişki kurmamı engelledi. Genel yapının sorunlarına karşı duyarlı olmaya çalışsam da bunu pratikte örgütlenme zayıf kaldı. Bu duruş kadın arkadaşlarla ilişkilerde ise "farklılaşma", giderek kendini bu gerçeğin dışında görme, eksikliklere sürekli yönelme ama aynı oranda kaldırma gücünü yaratamama, kendini bu zeminde yaşatmaya yol açtı. MB içinde yoğun biçimde sürdürülen sınıf savaşımı aslında önemli oranda benim kişiliğime dönük yaşandı. Buna karşılık YAJK platformu benim bu savaştan uzaklaşıp soluklandığım bir zemin olabildi. Koşuş içinde eleştiri cesareti kazandıran bir duruşu yaratamamak arkadaşların yönelimini engelleyince bu zemin kendimi yaşatmanın zemini haline gelebildi. Pratiğim YAJK toplantımız çerçevesinde belirlediğim eylem planını sağlıklı uygulamamı engelledi. YAJK Birimi içinde de birimi işleten, güç veren ve kolektivizmi çeken bir duruştan ziyade kaygıları besleyen bir duruşum oldu. Birimde yaşanan tüm sorunların birinci dereceden sorumluluğu bu kişilik dayatmalarımdan dolayı bana aittir diyebilirim. Çekici, toparlayıcı ve partiye buluşturan bir tarz yerine dağıtan, harcanan, emeklerin ürüne dönüşmesini engelleyen bireysel tarzı yaşatma daha ağır basabildi.

YAJK Birimi ve YAJK örgütlenmesinde geri, geleneksel kadın duruşlarının çıplak görüntülerine karşı kendimde geçit vermemeye özen ve dikkat gösterdim. Ama bu özen bir süre, bu tür duruşları kendi gerçekliğimde de görme ve savaşmayı engelledi. Yine benim parçalı, çelişkili, sekten, belli bir olgunluğa ulaşmamış kişiliğim arkadaşların daha özgüvenli bir duruşa ulaşmasını engelleyebildi. Tepkisellik, duygusallık ve hastalığının giderek daha da kronikleşmesi bu kişilik özelliklerimin bir sonucudur. Görevlerim, hastalığım, kişilik dayatmalarım ve günlük yaşamın plan-programı arasında sıkışıp kalma, bir türlü hepsini dengeli yürütememe, zaman zaman dağılmalara yol açabildi. Bu tür durumlarda MB'den uyarı da aldım. Ancak günübirlik çalışma tarzı ve hamal pratiği aşamadım, YAJK'ın özgürleştirici güncü yeterince değerlendiremedim. Belli bir savaş gücüm gelişti. Yaşamımızdaki tüm ilişkilerin bir savaş ilişkisi olduğu gerçeğini pratikte az da olsa kavradım. Ama şunu görüyorum ki önümdeki en büyük engel kolektivizme gelmeyen, ben merkezci, üstenci kişilik özelliklerimdir.

Başta da belirttiğim gibi kişiliğimde yıl boyu önemli bir sınıf savaşımı verildi. Bu savaş bendeki düzene ait yönleri daha çıplak bir biçimde açığa çıkardı. Devrime ait yönlerimi ve hangi noktada zayıf kaldığımı da daha iyi gördüm. Özgür Kadın Hareketi'nin emekçi, mütevazı ve iddialı bir neferi olma kararım tamdır. Yıl boyu verilen savaş beni önemli bir noktaya getirmiştir. Bu, kişilikte geçmiş yılların ve bu yılın kazanımlarını nitel bir sıçramaya dönüştürmek ya da çok gerilere savrulmak biçiminde ifade edilebilecek kritik bir noktadır. Geri düşme tehlikesi yukarda aktardığım kişilik özellikleri ve egemen kültürün-ruhunun yarattığı davranış, duruş ve tarz sorunlarından kaynaklanabilir. İleriye sıçrama ise Partinin kazandırdıkları temelinde yaratılacak bir irade ile gelişebilir. Bu konudaki iç çatışmaların zamana yayılması, uzun süredir aynı noktada oluşum kişilikte rehabilitasyonun etkilerini, iradedeki zayıflamayı da gösteriyor. Belirttiğim kritik noktayı aşma hedeflerimin özünü de belirliyor. Hedefim kararlı bir şekilde kendimde kolektif ve demokratik bir kişiliği yaratmak, ben merkezliği aşmak ve Parti merkezine daha sıkı

ve bilinçlice bağlanmaktır. Bu yıl MB ve YAJK platformunda Partinin, yoldaşlarımın iyi bir öğrencisi olamadım. Bundan sonra iyi bir öğrenci olmanın anlık savaşını kendimde yaratmak, iddiamı geliştirip, yüksek katılım ve alçakgönüllülükle beslemek, bende içselleşen bireyci, egemen kadın anlayışını aşarak kolektif bir yönetme ve yönetilme anlayışını kendimde yaratmak, parti kültürüyle ve ruhuyla buluşmaktır. Tüm bunların anahtarı kendimde devrimci eylem ve yaşam iradesini yaratmaktır. Bu açıdan içimdeki tüm engelleri ve zindan duvarlarını aşmak hedefimdir. Bu temelde yükleneceğime, şehitlerin öğrencisi ve izleyicisi olacağıma söz veriyorum.

Parti Önderliği'ne, Partiye, şehitlere, dağ ve zindan direnişçilerine, halklarımıza ve halklarımın ortak devrim-ortak kurtuluş özlemine bağlı kalacağıma ant içerim.

19.2.1998

Devrimci Selam ve Saygılarımla
Sema YÜCE